

“MAI, MIGA, Tahkim, Kahrolsun Emperyalizm!”

2000 yılı ile birlikte yeni bir yüzyıla girmiş bulunuyoruz. 20. yüzyılı geride bırakarak, 21. yüzyıla ilk adımımızı attık. Emperyalist kapitalistler ve yerli uşakları yeni bir yüzyıla girmeyi bile kendi sömürü düzenlerinin devamı için ideolojik propaganda aracı olarak kullandılar, kullanıyorlar. Onlar, yeni yüzyılın tüm insanlığa bolluk, refah, mutluluk ve barış getireceği, sınıfların ortadan kalkacağı ve sınıf savaşımına gerek kalmadığı vb. yalanlarla kitleleri kandırmaya çalışarak, sömürü düzenlerini sağlamlaştırmaya çalışmaktadırlar.

Peki biz emekçiler yeni bir yüzyıla girerken bütün bu yalanlara kanıp, yerimizde oturarak, bolluğun, refahın, barışın gelmesini mi bekleyeceğiz, yoksa her geçen gün artarak yaşadığımız yoksulluğun, sefaletin, en küçük demokratik talepler karşısındaki yoğun saldırıların nedenlerini kaynağını görerek, göstererek bunlara

karşı mücadele mi edeceğiz? Şu açıkça görülmektedir ki; yeni bir yüzyılın ilk günlerini yaşadığımız bu günlerde biz emekçiler açısından özde değişen hiçbir şey yok. Bizleri illiğimize kadar sömüren, açlığı, yoksulluğu yaşatan, nice bedellerle kazandığımız her türlü haklarımızı elimizden alan, almaya çalışan bu sömürü düzeni devam ettiği sürece, ne yeni yıllarda, ne yüzyıllarda, ne de bin yıllarda değişen bir şey olmayacak.

Emperyalist kapitalist sistem, dönemsel olarak ve her defasında daha da derinleşerek yaşadığı krizi aşmak için geniş halk yığınlarına azgınca saldırıyor. Bugün Yeni Dünya Düzeni (YDD) adı altında neo-liberal politikalarla ekonomik, siyasal, askeri, ideolojik, kültürel olmak üzere çok daha boyutlu saldırmaktadır. Doğası gereği uşaklıkta ve emperyalizme sadakatte bir an bile tereddüt etmeyen geri kalmış ülkelerdeki (yarı sömürgelerde)

hakim sınıflarla, bu politikalarını hayata geçirerek, tek bir dünya hükümeti oluşturmak istiyor. Hakim olma durumunu garantilemek, geniş halk yığınlarını sınırsızca sömürmek, kendisi için tüm yasaklamaları, kısıtlamaları, engelleri, sınırları kaldırmak, yok etmek istiyor.

Bunun için; YDD'yle oluşan yeni dengeler üze-

rinden, pazarları yeniden paylaşmak ve emekçi halkları sömürmek için MAI'yi (Çok Taraflı Yatırım Anlaşması) dünya gündemine sokuyor. MAI'yle aslında, dünya halklarını acımasızca sömürmek, kendi sermayesinin hiçbir sınırlama ve denetimle karşılaşmadan rahatça dolaşmasını sağlamak ve böylece girdiği ülkenin yeraltı-yerüstü kaynaklarını dilediğince kullanarak emekçi halkların geleceğini ipotek altına almak istiyor.

Bunun yanında herhangi bir anlaşmazlık durumunda tarafların sözde başvuracağı, tamamen uluslararası sermayenin çıkarlarını korumak amaçlı oluşturulmuş "hakem", diğer bir ifadeyle "Uluslararası Tahkim"i dayatıyor.

Emperyalizme bağımlı olan yarı-sömürge ülkeleri bu politikalarının basit birer icracısı haline dönüştürmek istiyor. Ulusdevletlere sadece bu uygulamalara karşı gelişecek halk muhalefetini sindirme ve en acımasız şekilde bastırma görevi yüklüyor.

Bir taraftan emekçi halklar, böylesine faşizan, gerici yönetimler altında; yoksulluk ve barbarlık koşulları altında sömürülürken, tüm bu saldırı politikalarını sorunsuzca kabullenen kitle tabanı yaratmak için, YDD'nin önemli bir ayağını oluşturan ideolojik propagandayı en güçlü bir biçimde devreye sokuyor. Uluslararası proletaryayı ideolojisizleştirmek ya da kendi ideolojisini dünyada hakim hale getirmek için elindeki tüm iletişim ve propaganda araçlarını kullanarak tüm insani değerlerin uzağındaki yaşamı, en iyi yaşam se-

İÇİNDEKİLER

MAI, MIGA, TAHKİM, kahrolsun emperyalizm!.....	1-2
Perspektif; Hücreler ölümdür, ölümlere izin vermeyelim.....	3
Çağrı: Ulucanlar katliamını unutmadık, unutturmayacağız.....	4
KESK özüne dönmelidir.....	5-6
Patronlar işçi değil, köle istiyor.....	7
Belediye işçilerinin tepkisi giderek büyüyor.....	8
İstanbul Emek Platformu'nun çağrısı.....	9
DDSB parti ve devrim şehitlerini andı.....	10
TMMOB Genel Kurulu.....	11
Türk-İş Genel Kurulu'na sunulan rapor.....	12-13
DDSB delegesinin konuşma metni.....	14
Bürokratik sendikal anlayış terk edilmelidir (A.Ayçin).....	15
Öğrenelim: Basit ve kapitalist meta üretimi.....	16-17
Telekom özelleştiriliyor.....	18-19
MAI ve küreselleşme karşıtı yürüyüş.....	20-21
Nükleer santrallere hayır.....	22-23-24

çeneği olarak sunuyor.

Emperyalizme bağımlı TC'nin de, on binlerce emekçinin alanlarda "MAI, MIGA, Tahkim Kahrolsun Emperyalizm!" sloganlarını haykırdığı dönemde; "Çağa ayak uydurma", "çağdaşlaşma" yalanlarıyla tahkim yasasını çıkarması ve şimdi de bu yasayı geriye dönük olarak işletmesi, emperyalizme göbekten bağımlılığının ve uşaklığının bir ifadesidir.

Yine son süreçte IMF (Uluslararası Para Fonu) ile "enflasyonun düşürülmesi" aldatmacasıyla imzaladıkları stand-by anlaşması da, Türk hakim sınıflarının emperyalizme bağımlılığının pekiştirilmesidir. Türk hakim sınıfları, bu anlaşmayla sundukları niyet mektubunda, IMF'nin direktiflerine harfiyen uyulacağı ve ek vergiler çıkaracakları yönünde teminat veriyorlar. Emperyalist kurumlarla yapılan her anlaşmanın, görüşmenin faturası emekçilere çıkarılıyor ve daha fazla yoksullaşmasına, işsizliği yaşamasına neden oluyor.

Bu anlaşmayla da; TC hükümeti 2000 yılını özelleştirmeler yılı ilan ederek, **THY, POAŞ, Sümerbank, TELEKOM** başta olmak üzere özelleştirmelere hız vereceğini söylüyor. Böylece daha fazla işsizlik, örgütsüzlük, emperyalist talan işçi ve emekçilere dayatılıyor. Sözde enflasyonu düşüreceğiz yalanlarıyla kamu emekçilerine %15 zam reva görülüyor, asgari ücret 80 milyon gibi komik bir rakam olarak belirleniyor. Başlayan TİS (Toplu İş Sözleşmesi) dönemi ile binlerce işçi için de en düşük yüzdelerle TİS dönemini bitirmenin zemini hazırlanıyor.

Emeklilik yaşının 58-60'a yükseltilmesiyle başlayan sosyal güvenliğin tasfiyesi, bu anlaşmayla tamamen bitirilmek isteniyor. Sağlık alanında özel sigortacılığın canlandırılmasıyla, zaten birçok sıkıntıyla tedavi olmaya çalışan işçi ve emekçiler ölüme mahkum ediliyor.

IMF'nin dayattığı ekonomik kararlardan, çiftçiler ve köylüler de nasibini alıyor. Tarım ürünlerine yapılan devlet yardımı tamamen kaldırılarak, küçük üreticilerin yok edilmesi hedefleniyor. Bu alanda emperyalistlere peşkeş çekilerek, dışa bağımlılığın önü açılıyor.

Personel harcamalarına getirilen kısıtlamalarla, yeni personel yasası gündeme alınıyor. Bu yasa ile binlerce kamu emekçisine kolayca işten atılacağı bir yasa dayatılıyor. Getirilen ek vergi yasası ile emekçi halk acımasız bir şekilde yoksulluğa itiliyor. Bütün bunlar, TC devletinin ekonomik kararlarından siyasetine kadar her şeyi emperyalist ülkelerin ve onların kurumlarının (IMF, DB, NATO, AB vb.) belirlediğini açık bir biçimde göstermektedir.

Emperyalizme bağımlı Türk hakim sınıfları, bu saldırı politikalarını hayata geçirirken Türkiye'nin AB (Avrupa Birliği) standartlarına uyumu, "Çağdaşlaşma", "İnsan Hakları", "Demokrasi" gibi demagogik söylemleri kullanıyorlar. Gelişecek muhalefeti sindirmek ve emekçi halkı her yönüyle teslim almak için ideolojik saldırıyı en güçlü biçimde kullanıyorlar. Bunun için, AGİT zirvesi, AB aday üyeliğinin kabul edilmesi, ulusal mücadelenin girmiş olduğu "demokratik cumhuriyet" rotası vb. YDD politikalarına uyumun bir sonucu olarak yaşanan bu olayları ideolojik propagandanın bir aracı olarak kullanıyorlar. Bunu da, işçi ve emekçi halkı sınıf mücadelesinden uzaklaştırmak, soğutmak böylece umutsuzluğa, çaresizliğe, yalnızlığa itmek için yapıyorlar.

Bütün bunlar göstermektedir ki; emperyalist kapitalist sistem dünya halklarına sadece açlık, sefalet, yoksulluk dayatmaktadır. Sömürüye ve kara dayalı bu sistemde insana dair hiçbir şey görülemez. Aksine insansızlaştırma ve her yönüyle köleleştirme vardır. **Bu sö-**

mürü düzeni, kendi sonunu yaklaştıran her kriz döneminde, çeşitli adlar altında yeni dünya düzenleri yaratarak, saldırı politikalarını emekçi halklara dayatmaktadır. (MAI, Tahkim, özelleştirme, esnek üretim, neo-liberal politikalar, devletin küçülmesi-büyümesi vb.).

Şunu unutmamalıyız ki; bu saldırı politikalarını hayata geçirmede başarılı olabilirler. Tahkimi, sosyal güvenlik yasasını çıkartabilir, yüzdelik zamlar verebilirler. Ya da bugün sınıf mücadelesinde gerilemeler olabilir. Bu gerilemelerin ve çok boyutlu saldırıların sonucu kitlelerde moralsizlik, umutsuzluk, çaresizlik ve inanç yitimi yaşanabilir. Yeterli tepki, muhalefet gösterilemeyebilir. Ancak onların başarı olarak görüp, zafer edasıyla sundukları bu durum sadece emperyalist kapitalist sistemi tarihin çöplüğüne atmada biraz geciktirebilir o kadar. Çünkü sınıflar varolduğu sürece sınıf mücadelesi sürecektir. Zaman zaman gerileyebilir, ancak asla bitmez. Hele bu denli boyutlu saldırıların yaşandığı bugün, sınıflar arası çelişki daha da keskinleşmekte ve boyutlanmaktadır.

Bunun için de sistem savunucularının bile "21. yüzyıl ayaklanmalar yüzyılı olacak" biçiminde ifade etmek zorunda kaldıkları gibi yarın sınıf mücadelesinin ivmelendiği, yükseldiği bir dönem emekçiler açısından kaçınılmazdır.

Gelecek, sınıf bilinçli proletaryaya ağır görevler yüklemektedir. Şimdiden yarını karşılayacak, örgütleyecek ve kitlelerin öncüsü olacak bilinç ve inançla donanmalıyız.

Bir yandan çok boyutlu saldırılar, bir yandan MGK sendikacılığı kısılcığında kalan işçi sınıfı ve emekçi halk, her gün daha fazla sıkışmakta ve kurtulmak için arayışa girmektedir. Onların arayışına cevap olabilmek ancak sınıfın içinde, önünde yürüyerek onların yaşadığı sorunlara sahip çıkarak ve müdahale ederek olacaktır.

Özellikle beyinleri teslim almak için çok boyutlu sürdürülen ideolojik saldırılara karşı, sınıf bilinçli proletarya propaganda-ajitasyon çalışmasını süreklileştirmelidir.

Sendikaların, STK (Sivil Toplum Kuruluşları)nın YDD politikalarına uyumlulaştırılmaya çalışıldığı, buna özel önem verilerek gündeme alındığı ortadadır. Uzlaşan, sınıfın kabaran öfkesini düzen içine çeken, günü kurtaran eylemlerle bu öfkeyi törpüleyen sendikalar "yaşasın demokrasi" çığlıklarıyla karşılanırken; yeterli sayıda olmasa da kararlı, radikal mücadele hattında sınıf sendikacılığı anlayışıyla hareket eden sendikalar, sendikacılar ise en faşizan uygulamalarla karşı karşıya kalmaktadır. Bitirilmek, yok edilmek istenmektedir. Sınıf sendikacılığı anlayışıyla hareket eden sendikalar başta olmak üzere devrimci işçiler, kamu emekçileri bu saldırılara karşı bir yandan uyumlaşan sendikaları kitlelere teşhir etmeli, diğer taraftan kendi mücadele hattında daha ısrarcı ve geliştirici olmalıdır.

Şunu unutmamalıyız ki; emperyalistler ve uşaklarının işçi sınıfı ve emekçilere dayattığı gündemler bu düzen devam ettiği sürece bitmeyecektir. Sınıf bilinçli proletaryanın görevi, onların bitmek tükenmek bilmeyen gündemlerinin peşinde koştuktan kurtulmak ve sınıfın gündemini yaratarak bu noktada ısrarcı, inatçı, bedel ödeyici ve ödetici tarzda mücadele yürüterek geniş kitleleri bu mücadeleye çekmektir. Emperyalizmle geniş halk yığınları arasındaki ve feodalizmle geniş halk yığınları arasındaki çelişki bugün çok daha boyutludur. Her geçen gün emperyalist politikalar emekçileri daha fazla yoksullaştırmakta, geleceğini yok etmekte, açıklık karşı karşıya bırakmaktadır. O halde; sınıf bilinçli proletarya anti-emperyalist mücadeleyi militan bir tarzda gündeme almalı, kitlelere bunun yoğun propagandasını yapmalıdır.

Emperyalizmin sömürü ve zulüm politikalarına teslim olmayacağız!

Perspektif

Hücreler ölümdür, ölümlere izin vermeyelim!

Ceza kavramı tarihin çeşitli dönemlerinde değişik şekillerde somutlanmış, ancak içeriği genel anlamda aynı kalmıştır. Bu da işlenen bir suçun olması ve bu suça oranla öngörülen ceza şekilleridir. Yani cezanın uygulanabilmesi için öncelikle bir suçun işlenmiş olması gerekmektedir. Coğrafyamızdaki ceza ve cezalandırma kavramı ise bununla pek örtüşmemektedir. Türk Ceza Kanunu faşist İtalyan Ceza Kanunu'ndan alınmış ve alındığı tarihten bu yana da hiçbir iyileştirme yapılmamıştır. Bir de terörle mücadele kanunu çıkartılmış ve siyasi suçlulara (!) özel bir cezalandırma sistemi getirilmiştir. Cezalandırmanın olması için öncelikle bir suçun olması, bunun delillerle kanıtlanması ve öngörülen cezanın suça denk olması gereklidir. Ancak Terörle Mücadele Kanunu'nda durum değiştirilmiştir. Polislin şüphesi üzerine yakalanan kişiler günlerce işkenceli sorgulardan geçirilerek, polislin istediği şekilde ifade verilmeye zorlanmaktadır. Devletin kendi kanunlarında baskı ve zorla alınan ifade, ancak işkenceyi kanıtlamak için kullanılabilir demesine rağmen, pratikte bunun tam tersi bir uygulama vardır. Hiçbir delil olmamasına rağmen, sadece polis ifadelerine dayanarak yıllarca cezalara mahkum edilebilmektedir. Devlet yargılama sürecinde (çıkarttığı Terörle Mücadele Kanunu'na da dayanarak) adli-siyasi ayrımı yapmakta ve siyasilere on yılları bulan cezalar çok rahat bir şekilde verilebilmektedir. Devlet yargılama sürecinde yaptığını infaz sürecinde de yapmaktadır.

Devletin tutsaklara bakış açısı, tutsaklara yönelik olarak yaptığı adli-siyasi ayrımı üzerinden temellenmektedir. Gerek uygulamada, gerek genel hukuksal düzenlemede ve gerekse de cezaevlerine yönelik tüzük, genelge vs. düzenlemelerde bu durum açıkça görülmektedir. Denebilir ki; devlet adli tutsaklara sırf gerçekleş-

tirdikleri fiilin kanunlarda suç olarak belirtilmesinden dolayı yasanın gereklerini tatbik ederken, siyasi tutuklulara karşı ayrıca kin duymakta, bu kinini yasalarda düzenlediği adli-siyasi ayrımında somutlaştırdığı gibi zaman zaman da fiili katliamlarla dışa vurmaktadır. Çünkü devlet cezaevine koyduğu siyasi tutukluyu kendisine tehlike olarak görmektedir. Bu nedendir ki siyasi tutuklunun işlemiş olduğu "suçun" yasalarda belirtilen cezanın çok daha fazlasını cezaevinde kendilerine yaşatmaktadır. Adli tutuklulara yaklaşım (cezalandırma uygulaması) tutuklunun cezasını tamamlamasıyla birlikte sona ermesine rağmen, siyasi tutukluya karşı düşmanca bakış, tutuklunun cezasını tamamlamasıyla, fiili işlemediğinin kanıtlanmasıyla veya tahliye edilmesiyle sonlanmamakta. Dışarıda, hayatın her alanında karşısına çıkmaktadır. Bu nedenle değil midir kimi tutukluların daha cezaevi kapısından çıkar çıkmaz kaçırılmaları, kaybedilmeleri. Bu nedenle değil midir; dışarıdaki siyasilerin (düşünenlerin) her türlü insanlıkdışı (kaybetme, işkence vs.) uygulamaya maruz kalmaları. İşte cezaevlerini değerlendirirken bu bakış açısıyla bakmak gerekir. **Cezaevleri, açık cezaevine dönüştürülen ülkenin daha daraltılmış, hareket alanı daha sınırlandırılmış kapalı halidir sadece ve sadece.**

Devletin siyasi tutsaklara yönelik cezalandırma anlayışı, onların siyasi kimliğinin yok edilmesi. Bunun içindir ki koşullar ona yetmemektedir. Devlete göre siyasi tutsaklar birbirinden ayrılmalı ve yalnızlaştırılarak, yok edilmelidir. Yıllardan beri devletin gündeminde olan, ancak bir türlü yaşama geçirme olanağı bulunmayan hücre sistemi, siyasi tutsakların kimliğinin yok edilmesi için devlete göre tek çaredir ve son süreçte bu konudaki kararlılığını belirten açıklamaları sürekli yapmaktadır.

Devlet hücre sistemini yaşama geçirebilmek için sürekli "devlet cezaevlerine hakim değil" söylemlerini dillendirmektedir. Devlet cezaevlerinde neye hakim değildir veya neye hakim olmak istemektedir? Öncelikle bunun cevaplandırılması gerekir. Metrelerce duvarlarla çevrili, içeriye giren çıkan herşeyden haberdar, cezaevlerinin girişinde metale duyarlı kapılarla en küçük metal parçasının bile girişinin imkânsız olduğu bir mekânda, hakim olmaktan kasıt ne olabilir? **Elbette ki fiziksel hâkimiyetin tam olduğunu devlet de bilmektedir. Ancak hakim olamadığı imajını uyardırmak için her türlü katliamı gerçekleştirmekten de geri kalmamıştır. Ulucanlar katliamından sonra devletin yaptığı açıklamalar da bu yöndedir. Zira "tutuklularda silah vardı, üç kişi bu silahlardan çıkan kurşunlarla öldü" gibi açıklamalar yaparak cezaevlerinde hakim olamadığını, hakim olmak için de hücre sisteminin gerekli olduğunu vurgulamaya çalışmıştır. Onun hakim olmak istediği beyinlerdir, kişiliklerdir. Burada tam da hücre sistemi devreye girmelidir, çünkü tek çözüm devlet için budur.**

Nedir hücre sistemi? **Hücre sisteminin fiziki ve psikolojik olarak olumsuz etkileri birçok bilim adamı, psikolog tarafından defalarca kanıtlanmıştır. Uzun süreli hareketsizlikten, doğal ışıksızlıktan vs. kaynaklı fiziksel çöküş yaşanmaktadır. Toplumdan yalıtılan kişiler yalnızlık hissiyle psikolojik çöküntü içerisine girmektedir. Her türlü paylaşımı ortadan kaldıran hücre sistemiyle yaşamları paylaşım ve ortak yaşam üzerine kurulu tutsakların yaşamları anlamını yitirmektedir. Kısacası siyasi tutsakların kimliklerini ve bu kimliklerinin şekillendirdiği kişiliklerini yok etmek için devletin**

elindeki en iyi araçtır hücre sistemi.

Devlet hücre sistemini en geç Mayıs ayına kadar yaşama geçireceğini belirtmektedir. Daha şimdiden birçok F tipi cezaevinin yapımı bitmiştir. Sıra ne pahasına olursa olsun tutsakları hücrelere koymaya gelecektir. Devlet bunun için her türlü katliamı yapmaktan kaçınmayacaktır. **Ancak tutsaklar da ne pahasına olursa olsun girmeyecektir. Devlet yapacağı katliamların sinyallerini şimdiden vermektedir.**

Devlet son süreçte neden hücre sistemini sürekli dillendirmektedir? **Devletin cezaevlerine yönelik politikaları işçi sınıfına, köylülüğe kısacası emekçi halka reva gördüğü uygulamalardan ayrı düşünülemez. Zira cezaevleri sistemin aynasıdır. IMF ve Dünya Bankası'nın şekillendirmesiyle hareket eden devlet, onların istemleri ve direktifleri ile son süreçte çıkardığı yasalarla, tüzüklerle vs. emekçi halk üzerinde baskılarını pervasızlaştırmış, yaşam standartları zaten yoksulluk sınırının altında olan halkı iyice yoksullaştırmıştır. Cezaevlerine yönelik baskılarını da bu doğrultuda arttırmıştır. Sosyal Güvenlik Yasası adıyla çıkarttığı sosyal yıkım yasasının çıkartıldığı tarihe yakın bir zamanda, Ulucanlar katliamının gerçekleştirilmesi de tesadüf değildir. Bunun için de hücre sistemine karşı alınacak tavır direk sürece ilişkin alınacak tavırla paraleldir. **Devletin katliamlarını beklemeden bir an önce örgütlü bir tarzda harekete geçmek gerekmektedir. İşçi sınıfı ve emekçi halk hücre konusunda sağlam bir karşı duruş örgütlemek zorundadır.****

Hücreler ölümdür, ölümlere izin vermeyeceğiz! Özgür tutsaklarımızı öldürtmeyeceğiz! Onurumuzu çiğnetmeyeceğiz!

Hücre dayatmasına hayır! Tutsaklar onurumuzdur, onuru çiğnetmeyeceğiz!

ÇAĞRI!

Ulucanlar katliamını unutmadık, unutturmayacağız!

Emperyalizme ekonomik, siyasi ve askeri olarak göbekten bağlı olan Türkiye, bundan kaynaklı olarak da süreklilik arz eden krizi de yaşamaktadır. **Bu krizin faturasını ise toplumun emekçi kesimine yüklemektedir.** Bundan dolayı toplumu örgütsüz ve önderliksiz bırakmak için her alandaki saldırısını sürdürmektedir. Bu saldırılarla toplumun belli bir kesimini teslim almıştır. Belli bir kesimini de örgütsüzleştirerek dağınık kalmasını sağlamıştır. Ama içeride ve dışarıda politik kimliğini koruyan halkın davasına yürekte bağlı olan, emperyalizmden ve onun uşaklığını yapan edvletten hesap soran yurtsever, devrimci, demokrat ve komünistler üzerindeki zulüm politikası, şiddetini artırarak devam ettirildi, ettirilme-ye de devam ediliyor.

Tutsaklar zindan cephesindeki direnişlerinden asla vazgeçmeyerek nice bedeller ödeyerek onurlarını korumuşlardır. ÖO ve SAG direnişinde 12 şehitle bedel ödeyerek devlete geri adım attırmışlardır. Fakat Faşist TC devleti o günden sonra tek kişilik hücreyi yeniden hayata geçirmek için bir plan hazırladı.

Tarih 26 Eylül 1999 faşist TC tarafından hazırlanan senaryo ağ-

zı salyalı köpekleri tarafından Ulucanlar Cezaevi'nde yürürlüğe kondu. Bedenlerinden, yüreklerinden siyasal bilinç ve inançlarından başka hiç bir savunması olmayan siyasi tutsaklara karşı otomatik silahlarla, göz yaşartıcı bombalarla, gaz bombalarıyla saldırıya geçildi.

Yaklaşık bir gün süren saldırı sonucunda kimileri dövülerek, kimilerinin boğazı kesilerek, kimileri ise kurşuna dizilerek 10 siyasi tutsak katledilmiştir. Bu saldırı sonucunda 80 civarında insan da ağır yaralanmıştır.

TC'nin uşak medyasında ağa babalarının saldırılarını meşrulaştırmak için tutsakların tünel kazdıklarını, sayım vermediklerini, otomatik silahların olduğunu devletinde asayiş sağlaması için müdahale ettiğini saatlerce ve defalarca papağan gibi tekrarlamışlardır.

Toplumsal muhalefet saldırılarının gerçek yüzünü açığa çıkarmak için yüklendikçe uşak medyada geri adım atarak dil ucuyla da olsa ölenlerin haksız bir şekilde olduğunu tünel ve benzeri şeylerin olmadığını itiraf etmiştir.

Oysa biz biliyoruz ki suçları ne olursa olsun (ki bizce suçlu değildir) tutsakların yaşamları devletin güvencesi altındadır. Devlet cezaevlerinde

bulunan tüm tutsakların ve mahkumların can güvenliğini sağlama, insanların yaşanabilir fiziki, sosyal ve psikolojik şartları sağlamalıdır. Bu evrensel insan hakkıdır.

Devletle özdeşleşen çetelerin, mafya babalarının (Bunlar gözden çıkarılmış artıklar olmasına rağmen) cezaevlerini konforlu döşemelerine, istedikleri gibi cirit atmalarına, silah ve eroinin serbestçe cezaevine sokmalarına ve hatta cezaevi müdürünün odasında bile silahlarını çekip birbirlerine ateş edip 7 kişinin öldürülmesine ses çıkarmayıp adeta yalvarırcasına yapmayın çocuklar daha fazla kan dökmenin" deyip bir arama dahi yapmak lütfunda bulunmadan geri çekilen devlet, daracık koğuşta, 40 kişilik koğuşa 120 kişi doldurarak adeta üst üste yatan ve doğal olarak koğuş talebinde bulunan siyasi tutsaklara ise acımasızca saldırmıştır. Bu saldırıyı protesto eden ve kamuoyuna gerçek-

leri anlatmak isteyen tutsak ailelerine ve yakınlarına tahammül edemeyip saldırmış ve yüzlercesini gözaltına alıp işkenceden geçirmişlerdir. Yaralı tutsakları tedavi dahi etmeden ölüme terk ederek çeşitli cezaevlerine sevk etmiştir.

Bu saldırı genel anlamda toplumsal muhalefeti oluşturan işçilere, köylülere, öğrencilere, esnafa işsize yönelik genel saldırının bir parçasıdır. Amaç gözdağıdır. Kendi zorbalığını topluma kabul ettirmektir. Bununla beraber IMF'nin ve Dünya Bankası'nın dayattığı ekonomik krizin acı reçetesini topluma içirmektir. İşçiye ve memura dayatılan %25'lik zammı kabulendirmek, ek vergilerle halkı soymaktır. Peki bu zorbalığa dayalı sömürü düzeni böyle devam edecek mi? Etmeli mi? Hayır! Biz DDSB'li işçiler olarak diyoruz ki; bu saldırılar işçilerin, memurların, öğrencilerin, köylülerin, esnafların

ve işsizlerin örgütlü karşı duruşuyla bertaraf edilir. Bu duruş MLM ideolojiyle beslendikçe oluşur ve gelişir. Katil sürülerinden hesap sorar ve proletarya önderliğinde işçi-köylü temel ittifakında Demokratik Halk İktidarı'nı kurar.

Bu bilinç ve kavrayışla diyoruz ki; devletin toplumu teslim almanın bir parçası olarak tutsaklara dayatılan hücre tipi cezaevlerinin yaşama geçirilmemesi için barikat oluşturalım.

22 Şubat 2000 tarihinde, saat 10:00'da Ankara 5. Ağır Ceza Mahkemesi'nde görülecek olan Ulucanlar katliamı davasına kitlesel olarak katılıp katillerden hesap soralım. Unutmalayım ki, bu davaya sahip çıkmamak, devletin yeni yeni katliamlarına zemin hazırlamak ve boyun eğmek anlamına gelecektir.

Tutsaklar onurumuzdur, onurumuza sahip çıkalım!
Devrimci Demokratik Sendikal Birlik

Emperyalizmin sömürü ve zulüm politikalarına teslim olmayacağız!

KESK özüne dönmelidir

Uluslararası ve ulusal düzeyde kitle muhalefeti; egemenlerin sistemlerini ciddi anlamda sarsmaya başladığında; hakim sınıflar varlıklarının biricik garantisi olan zora başvurmakta hiç tereddüt etmemektedirler. Örneğin Türkiye’de sosyal muhalefetin yarı-sömürge, yarı-feodal sistemi tehdit etmeye başladığı süreçlerde, açık veya örtülü darbelelerin tezgahlandığı ve hayata uyarlandığı bilinen bir gerçekliktir. En son 12 Eylül Askeri Faşist Cunta’nın toplumda yarattığı tahribatın etkilerinin hala sürmekte olduğunu söylemek abartılı olmayacaktır.

Baskı, zulüm, sömürü politikaları, aynı zamanda bağrında isyan ateşini de harlandırmaktadır. 12 Eylül’ün toplum üzerine serptiği ölü toprağın yeni yeni silkinişlerin habercisi olan ‘89 bahar eylemlilikleri, işçi-emekçi yığınlar moral kaynağı olmuştur.

‘89 bahar eylemleri ile tırmanışa geçen işçi-emekçi muhalefetinin ‘95’ten itibaren iniş süreci içinde olduğu açıkça görülmektedir.

Bu yazımızda sosyal muhalefetin önemli bileşenlerinden biri olarak gördüğümüz KESK’in (Kamu Emekçileri Sendikaları Konfederasyonu) içinde bulunduğu durumu ana hatlarıyla ele alacak ve çözüm önerilerimizi sunacağız.

12 Eylül AFC’nin zulümüyle işçilerin-emekçilerin sindirilmeye çalışıldığı bir süreçte **“Hak verilmez alınır!”** şiarı ile yola çıkan kamu emekçileri, fiili-meşru bir örgütlenme ve mücadele hattı izleyerek 1990 yılından itibaren sendikalarını kurmaya başladılar. Devletin yasal ve fiili engellemelerine rağmen haklılığından kaynaklanan inançla saldırılar bir bir geri püskürtüldü. Kuşkusuz bu süreç içinde örgüt içi mücadele de birlikte yaşandı. Devrimci, demokrat, yurtsever unsurların kararlı tutumu karşısında devlete geri adımlar atırdı. Taban-

dan-tavana ve demokratik merkezîyetçilik arasında ölçülü bir ilişki kurulmaya çalışıldı. 1992 yılına kadar da başarılı olundu. 1992’den itibaren sendikalar içindeki iki çizgi mücadelesi kendisini dayattı. Ya sınıf sendikacılığı ilkeleri ile yola devam edilecek ya da reformist (uzlaşmacı, işbirlikçi, teslimiyetçi, bürokrat, yasalıcı) anlayışlar sendikaları yönlendirecekti. ‘92 kongreleri ile birlikte devrimci, demokrat unsurlar yönetimlerden tasfiye edilmeye başlandı. Bu tasfiye sürecinde devrimci, demokrat unsurlar arası işbirliği de yeterince sağlanamayınca, sendikalar reformistlerin cirrit attığı ve istediği gibi at oynattığı oluşumlar haline geldi.

Kuşkusuz bir eleştiriyi yaparken, eleştirilen yanlışların yerine doğruları koyamazsanız, müzmin eleştiri histerileri içinde olursunuz. Yani salt eleştirmiş olmak için eleştirmenin sınıf mücadelesine hiçbir katkı sunmayacağı ortadadır. Ortada bir olumsuzluk var ise herkes bunda kendine düşeni hesaplamak zorundadır. Örneğin sendikalar içinde reformist çizginin hakim olması, sınıf sendikacılığı ilkelerini savunanların da masum olmadığının bir göstergesidir.

Sendikalara çöreklenen reformistler, 1994 yılında işbirlikçi eşgüdüm sendikaları ile devletin blöf dayatması sonra-

sında birleşerek KESK’i oluşturdular (KÇSP+Eşgüdüm=KESK). İşte kamu emekçilerinin fiili-meşru mücadele hattından sapması süreci de KESK’in kurulmasıyla birlikte başladı. Bu alandaki sosyal muhalefet pasifize edildi.

İşçi-emekçi yığınlar haklılığından birşey yitirmemiştir; ama kitlelere öncülük etmeye çalışanların, fiili-meşru mücadele hattından sapmaları pasifizmi de beraberinde getirmiştir.

Bu süreçte devletin yönelimleri iyi hesaplanamamıştır. Örneğin; devlet TÖS-TÖBDER sürecinde sosyal muhalefete karşı böl-parçala politikası uygulamış, 12 Eylül, 28 Şubat tarihleri arasında taktiğini böl-parçala-yönet olarak belirlemiş, 28 Şubat’tan sonra ise böl-parçala-örgütleye-yönet politikasını devreye sokmuştur. Devlet güdümlü sendikalar, örgütlenerek kamu emekçilerinin karşısına konulmuş, sendika yasası dayatmaları ile KESK, kontra sendikalarla diplomatik ilişkiler geliştirmeye başlamıştır. Devlet, sivil toplum kuruluşlarını örgütleyerek gelişecek muhalefeti kendi kontrolünde bulundurmanın hesaplarını yaparken, sözde Emek Platform’ları oluşturulmuş, işçi-emekçi yığınlar Türk-İş’in öncülüğündeki bu platform bileşenleri ile haraç-mezat satılmışlardır. Kitleleri Ankara’ya

toplayıp onların öfkelerini sağaltmanın yolları aranmış ve bunda da başarılı olunmuştur.

KESK emek örgütü olmanın gereklerini yerine getirememiştir. Tabi ki reformizmin böyle bir hedefi yoktur, ama sözümüz KESK içerisinde tüm olumsuzluklara rağmen, mücadelelerini sürdürmeye çalışan sınıf dostlarıdır.

Ulusal ve sınıfsal düzeydeki hak gasplarının pervasızca sürdürüldüğü bugünlerde, ne idüğü belirsiz eylem takvimleri ile günü kurtarma telaşı içindeki anlayışların “sendikacılık” ve “demokrasıcılık” oynamalarına izin vermemiz olanaksızdır.

Milliyetçi-Ana-Sol hükümeti 2000 yılı bütçesini bağlamış, 2000’in ilk altı ayını kapsayan %15’lik maaş artışı uygulamaya konmuş, 2000’in ikinci altı ayı için %10 artışa karşı, hala ciddi anlamda bir tepki örgütlenmemiştir. Hükümet bu kararları açıkladığında KESK’in ilk tepkisi “Sefalet ücretlerine teslim olmayacağız!” şeklindeki sloganımsı söylem olmuştur. Sloganımsı diyoruz çünkü; KESK’in bu söylemini ete-ke-miğe büründürecek bir eylem planından yoksun olduğu herkesçe görülmektedir. 2000 yılı bütçesini protestolar çerçevesinde, basın toplantısı, dilekçe yazma, kokart takma, basın açıklaması, bildiri ve afişler arkasında bir günlük sevk alma eylemlilikleri ile hükümete geri

Hücre dayatmasına hayır! Tutsaklar onurumuzdur, onuru çiğnetmeyeceğiz!

adım attırmanın mümkün olmadığı, bundan önceki bütçe ile ilgili eylemlerde de görülmüş olmasına rağmen, emekçilerin çokça duyarlı oldukları, ekonomik içerikli taleplerin de bu kısır döngüsel eylemlerle köreltilmiş görülmektedir.

Hükümet de, devlet de söz konusu etkinlikleri kanıksamış ve bu tür aktivitelerin yapılması için ortamlar da hazırlamışlardır. Devletin sivil toplum örgütlerine biçtiği görevin KESK'teki yansımalarının en somut biçimini 17 Ağustos 1999 depreminde KESK'in takındığı tutumda görmek olanaklıdır.

17 Ağustos depreminin kitlelerde yarattığı "Devlet nerede?" sorgulayıcılığına karşı, devletin örgütle-yönet politikalarının en güçlü araçları olan sivil toplum kuruluşları (STK) egemenlerin açıklarını kapatmak için ellerinden geleni yapmışlardır. Böylesi bir olayda kitlelere örgütlenme ve hak alma bilinci taşıması gereken KESK, Kızılay görevi üstlenerek emek örgütü olma görevini yerine getirdiğini sanmıştır ("İzmit Valisi bizden akıl istiyor" türünden avunmalarla, devlet tarafından kabul görmemin onurunu yaşıyorlar). Bir Çin atasözü "**Yoksul bir insana balık verirsen, bir kez kar-**

nını doyurursun. Ona balık tutmayı öğretirsen, ömür boyu aç kalmamayı öğrenir" der. İşte 17 Ağustos ve sonrasında KESK bu özü yakalayamamış, devletin gerçek yüzünü teşhir etmesi gerekirken, insanlara balık vermeye çalışarak sorunlarına çözüm üretebileceği yanılgısına düşmüştür. Yani devletin STK'lara yüklediği emniyet sübabı olma görevini yerine getirmiştir. Devletin bu yönelimi emperyalist efendilerinin yöneliminden bağımsız değildir.

Kuşkusuz depremde büyük acılar çekmiş olan halka yardım etmek, onların yanında olmak çok önemli ve olumlu bir davranıştır. Ancak KESK'in bir emek örgütü olarak, bu tür yardımın ötesinde, emek mücadelesine kilitlenmesi gerekirdi. Oysa bu süreçte KESK'in de içinde yer aldığı Emek Platformu, tahkim ve sosyal güvenlik yasasına karşı mücadelesini de askıya almıştır. Ve depremzedeler de dahil tüm emekçi halka yönelik bu emperyalizm patentli saldırılar bu süreçte yasalasmıştır. Bu süreçte depremzedelere yapılacak en büyük yardım, emperyalist politikalara dur demektir.

KESK'in fiili-meşru mücadele hattından sapma eğilimi, özellikle sözde uluslararası ilişkilerinin başlangıç ve seyri ile de ilintilidir.

Dünya Hür İşçi Sendikaları Konfederasyonu (ICFTU) ve Avrupa İşçi Sendikaları Konfederasyonu (ETUC) ile olan ilişkilerin Türkiye'ye yansımaları; entegrasyon (kaynaştırma-uyum) ve uzlaşma ile meyvelerini vermeye başlamıştır. ICFTU-ETUC ile girilen yakın temas, KESK'in Türkiye özelindeki politikalarının da belirleyicisi olmaya başlamıştır. Çünkü; sözkonusu uluslararası(!) konfederasyonlar II. Emperyalist Paylaşım Savaşı sonrasında; emperyalizmin yapılandırılması çerçevesinde dünya işçi-emekçi kitlelerini manipüle etme amacıyla oluşturulmuştur. Bugün de Yeni Dünya Düzeni politikalarının işçi-emekçi yığınlarına kanıksatılması misyonu ile hareket etmektedir. Bunun en somut örneği; emperyalistler arası anlaşmalara muhalefet değil, uyum politikaları izliyor olmalarıdır. Örneğin; MİGA, MAİ, Tahkim, AGİT, IMF, DB gibi oluşumların işçilerin-emekçilerin yaşamlarını karartma politikalarına bırakın karşı çıkmayı, tam tersine uyuşturulmuş bir

kitle oluşturmanın mücadelesini vermektedirler. Böylesi konfederasyonlara üye olmakla övünmenin biz emekçiler açısından hiçbir değeri yoktur. KESK'in bu konfederasyonlarla ilişkilerinin ayrıntılarını bilmek tabanın hakkıdır.

Peki KESK ne yapmalı?

1. Öncelikle fiili meşru mücadele hattına dönmelidir.
2. Demokratik-merkeziyetçilik ilkesini tüm çıplaklığı ile birbirinden yalıtmadan uygulamaya koymalıdır.
3. Grevli-toplu sözleşmeli sendika hakkınının "grev yapılarak" elde edilebileceğini bilince çıkarmalı, üyelerini de bu yönde örgütlenme girişimlerine hız vermelidir.
4. Sınıf sendikacılığı ilkelerine sadık kalmalıdır.
5. Sendikal eğitim çalışmalarını yukarıdaki perspektiflerle gerçekleştirmelidir.
6. Yönünü devlete değil, üyelerine çevirmelidir.

KESK'in temelinde devrimci, demokrat, yurtsever insanların canı, kanı, teri, emeği vardır. Devrimci-demokratlar KESK'in öz güçleridir, KESK özüne dönmelidir.

Merhabalar;

İçinde bulunduğumuz durumun bilinci ve kararlılığında yım. Bu bilinçle böyle bir siyasetin neferi olmaktan mutluyum. Sürecin ne kadar zor ve çetin olduğu da bilinmelidir. Bu süreçte kavganın adamı olmak da zor. Ancak bunun zorlukları mücadelenin de güzellikleri zorluklarından geliyor. Yine bu kararlılıkla mücadeleyi sürdürmek de ayrı bir erdemlilik. Baskının ve zulmün olduğu yerde, isyan etmek ve mücadele yürütmek meşru ve haklıdır.

Çünkü; ülkemizde öyle şeyler yaşanıyor ki, bazen gündemi takip etmekte zorlanıyoruz. Patron-ağalar salta-

natlarını sürdürmek için yapay olarak gündem oluşturuyorlar ve halk kitlelerinin dikkatlerini sürekli bu yapay gündemlerde yoğunlaştırarak, vurgun-soygun ve talan düzenlerini ayakta tutuyorlar. Halkın kafasını gerçek sorunlardan uzaklaştırıyorlar. Bizlere düşen gerçek görev de halkın kafasını açmak, kendi sorunlarını bilince çıkarmalarını sağlamaktır. Bunu hangi araçlarla yapacağız? Elbette yazılı ve sözlü, görsel ve işitsel araçlarla. Gazete ve dergiler; bildiri ve broşürler kitlelere gitmenin ve onlara siyasal düşüncelerimizi taşımanın en önemli araçlarıdır. Bugün görsel araçlara sahip olmadığımız için elimizdeki yazılı araçlarımızı iyi kullanmalıyız.

Yalnız bizim gazetemiz gündemi çok geriden takip ediyor. 2-3 ayda bir çıkan gazetemiz gündemin çok gerisinde kalıyor. Bunu kapatmasının yolunu bir DDSB okuru olarak şöyle düşünüyorum: Gündeme ilişkin sık sık bildiriler kaleme alınıp, dağıtılarak sürece tavır alınmalıdır. Yine bu bildirilere sonradan çıkan DDSB'lerde kısa ve öz olarak yer verilmesidir.

Bir de DDSB yazılarının kısa ve yalın tutulması gerekir. Çünkü genel anlamda kitlelerin okumaya olan soğukluğu bilinmektedir. Kısa ve özlü olan yazılar kitleler tarafından okunacak ve sıkılganlıklar ortadan kalkacak. Uzun tutulan yazılar, daha baştan okuma alışkanlığı olmayanlar tarafın-

dan hemen bir tarafa atılmaktadır. Yazıların anlaşılır bir dille yazılması gerekiyor. Eğer kendi seviyemiz ve kavrayış düzeyimize uygun yazarsak, okuyucu anlamaz, o zaman da gazete okuyucusu daralır ve yeterince kitle desteği sağlamaz.

Bütün bunlara ek olarak; DDSB sayılarında İK'nın seçme yazılar'ından gerek Ulusal sorun ve gerekse Kemalizm adlı bölümlerinden güncellenmiş ya da gündeme uygun olan bölümler aktarılır ya da olduğu gibi bölüm bölüm yayınlanırsa eğitim açısından yararlı olur. Bu aynı zamanda siyasetimizin kitlelere taşınmasında da olumlu bir işlev görür düşüncesindeyim.

DDSB'li bir deri işçisi

Emperyalizmin sömürü ve zulüm politikalarına teslim olmayacağız!

Patronlar işçi değil, köle istiyorlar

Uluslararası sermaye "küreselleşme" sloganı altında tüm dünyada işçi ve emekçilere karşı saldırılarını yoğunlaştırıyor. Bu saldırılar ülkemizde özelleştirme, sendikasızlaştırma, işsizlik şeklinde somutlaşıyor. Emeklilik hakkımızı gasp ettiler. Kıdem tazminatı gibi kazanılmış haklarımızı gasp etmeyi planlıyorlar. Bugün bu saldırılardan emekçi örgütleri ve işçi sendikaları paylarını alıyor.

Bu saldırılar burada kalmayacaktır. Arkasından yeni yeni hak gaspları yakın zamanda ülke kamuoyundaki yerini alacak, işçi sınıfı ve emekçi halkımızın çıkarları dikkate alınmadan IMF, Dünya Bankası ve WTO'nun istekleri doğrultusunda ele alınacaktır. Çünkü siyasal iktidar ve patronlar, emperyalist tekellerin istekleri doğrultusunda işçi sınıfı ve emekçilerin sırtına her gün yeni yeni zam paketleri yüklemeye devam ederken, diğer yandan da sendikalardan, özellikle sınıf çıkarlarını savunan sendikalardan kurtulmak için kolları sıvamışlardır.

Siyasal iktidar ve patronlar sınıftan yana sendikalardan rahatsızlık duymaktadırlar. Bunların başında da **Türkiye Deri-İş Sendikası** gelmektedir. Çünkü, istedikleri gibi özelleştirme yapamıyorlar, istedikleri gibi işçi çıkaramıyorlar, kazanılmış hakları istedikleri gibi tırpanlayamıyorlar. Bütün bunları yapmaya çalışırken, sınıftan yana sendikaların direnişiyle karşılaşılıyorlar.

Ortaya çıkan bu direniş odaklarını ortadan kaldırmak için de başta sendikamız olmak üzere, sınıftan yana olan sendikaları etkisiz ve yetkisiz kılmaya çalışıyorlar.

PATRONLAR DİKENSİZ GÜL BAHÇESİ İSTİYORLAR

Bugüne kadar sendikal örgütü ile hak alma ve kazanılan hakları koruma mücadelesinde işçi sınıfının en ileri mevzisi olan Tuzla deri işçilerinin bu onurlu mücadelesi deri patronları ve onların örgütü Deri İşverenleri Sendikası ve Deri Sanayicileri Derneği tarafından her zaman boğulmak ve ortadan kaldırılmak istenmiştir.

Hepimizin bildiği gibi, geçen yıl deri patronları kriz bahanesiyle binlerce işçiyi işten çıkarmış ve sendikamızın toplu iş sözleşmesinden zayıf çıkmasını hedeflemişlerdir. 7-8 ay süren direnişler sonucu bu saldırılar püskürtülmüş, arkasından "yasadışı örgütler deri sanayinde cirit atıyor" denilerek çadırlarımıza yönelik provakasyonlar yaratılmış, ancak bir tek yasadışı unsur dahi rastlanmadığından, deri patronlarının niyetinin sendikamızı kamuoyu önünde yasadışı göstermeye yönelik olduğu açığa çıkarılmış ve teşhir edilerek, hevesleri kursaklarında bırakılmıştır. Tüm bu olumsuz koşullara rağmen yine de geçen yılın en iyi sözleşmesi imzalanmış ve bu mücedeleden kazanımla çıkılmıştır.

Bu durum deri patronları ve işveren sendikası yetkilileri tarafından hazmedilememiş, arkasından işveren sendikası patronunun işyeri dahil işçi çıkarmaya devam etmişlerdir. Bu şekilde sendikamızın örgütlülüğünü zayıflatma ve arkasından da asıl emelleri olan sendikasızlaştırma niyetlerini gizlice sürdürmüşlerdir.

Bugün de bu niyetlerinden vazgeçmediklerini yine görmekteyiz. 18 Nisan sonrası oluşan siyasal tablodan da cesaret alarak sorunu bakanlık koridorlarında çözmeye yönelmişlerdir. İşveren sendikası yetkilileri aylarca Ankara'da bakanlık koridorlarında karargah kurarak, sendikamızın yetkisini nasıl düşüreceklerine kafa yormuşlardır.

Oysa Türkiye Deri-İş Sendikası, işkolunda toplam işçi sayısının %29'unu bünyesinde barındırmaktadır. Barajın üstünde bir örgütlülüğe sahiptir. Bunu işveren sendikası yetkilileri de biliyor. Ancak yine de siyasal iktidarla kolkola sendikamızdan kurtulmanın yollarını arıyorlar. İşçi çıkarmalar yolu ile sendikalı işçi sayısını azaltmak istiyorlar. Bunu yaparken de amaçladıkları bir tek şey var; **dikensiz gül bahçesi yaratmak.**

BU OYUNLAR BOŞA ÇIKARILACAKTIR

Deri patronları ve siyasal iktidar deri işçilerini mücadelelerinden iyi tanımaktadır. Özelleştirme girişimlerine karşı Beykoz'da ortaya konulan direniş çizgisi, siyasal iktidarı geri adım atmak zorunda bırakmıştır. Deri-İş Sendikası özelleştirme karşısında ortaya koyduğu duruşuyla, sermayenin bu alandaki saldırısı karşısında sınıfa yol göstermiştir. Tuzla deri işçileri, patronların sendikasızlaştırma ve **yetki düşürme oyunlarını boşa çıkaracaktır.** Bundan kimsenin kuşku olmasın.

TUZLA'NIN KÖLE PAZARI OLMASINA İZİN VERİLMEYECEKTİR

Tuzla'nın deri patronları da işçi değil, köle istiyorlar. Onlar

istiyor ki;

* İşçinin ağzı olsun, dili olmasın, ne verilirse onunla yetiilsin, fazlası istenmesin.

* İş olunca köle gibi çalışsın, iş olmayınca gitsin, sokaklarda aç-bilaç dolaşsın.

* **Sigorta istemesin**, fazla çalıştırma karşısında **mesai istemesin**, **ikramiye istemesin.**

* Ekmek istemesin, su istemesin, önüne konulana yesin, itiraz etmesin.

* **Yol parası**, odun-kömür parası, **çocuk-aile yardımı** olmasın, istediği zaman işten çıkarsın ama tek kuruş para ödemesin.

* Çorlu'da olduğu gibi **esnek çalışmayı** oturtsun, **kıdem-ihbar tazminatlarının** üstüne otursun, **çalışma süreleri** belli olmasın; **yani sendika olmasın.**

Her şey iki dudağımızın arasında olsun diyorlar. Bu durum patronlar için **cennet**, işçiler için ise **cehennem**'dir. Sendikasızlaştırma ile patronlar **cennet**'lerine kavuşurken, işçiler ise patronların **kölesi** durumuna geleceklerdir.

Deri işçileri; Tuzla'nın **köle pazarı**, kendilerinin ise **köleleştirilmesini** hedefleyen patron saldırılarına geçit vermeyecektir. Çalışma barışını ortadan kaldırmanın kim olduğu herkes tarafından görülmektedir. İşverenler bu politikalarını derhal terketmeli, işçi çıkarma girişiminden vazgeçmeli ve çalışma barışına ve toplu sözleşme ile güvence altına alınan hakların gaspına yönelmemelidir.

Patron sendikası yetkilileri sendikamızın yetkisi ile uğraşmakla çalışma barışını da ortadan kaldırmanın da adımlarını atmış bulunmaktadır. Doğabilecek gelişmelerden de doğrudan kendileri sorumludur.

Biz bugünkü kazanımları örgütlü mücadele ile elde ettik ve bundan sonra da bu kazanımları korumak için mücadelemiz sürecektir.

Zafer er ya da geç direnen emekçilerin olacaktır.

Yaşasın işçilerin birliği!

Birlik-mücadele-zafer!

Türkiye Deri-İş Sendikası
Tuzla Şubesi

Hücre dayatmasına hayır! Tutsaklar onurumuzdur, onuru çiğnetmeyeceğiz!

Belediyelerdeki hak gasplarına işçilerden ve işçi temsilcilerinden tepki, giderek büyüyor

Uzun zamandır ilçe belediyelerde yaşanan işçi ve işveren gerginliği Anakent belediyesinde de kendini gösterdi.

Özellikle Fazilet Parti'li belediye yönetimlerinin kendi düzen anlayışlarıyla (farklı olduklarını iddia ederek) geldikleri belediye yönetimlerinde hiç de farklı olmadıkları, hatta kraldan daha kralcı bir anlayışta oldukları ortaya çıktı.

İzlenen politika Yeni Dünya Düzeninin ülkemiz insanına kendi seçtiklerince ve onlara da kendilerini dünyanın efendisi sayanların direktifleri doğrultusunda dayatılan politikanın (bu dışa bağımlı, yarı-sömürge gerçekliğini ortaya koyuyor.) belediyelerde uygulanmasıdır.

Yaşanan deprem felaketi öne sürülerek hükümetin kendilerine para vermediğini, deprem yüzünden alacaklarını toplayamadıklarını bahane ederek, ikramiyeler ve toplu sözleşmeden kazanılan bazı hakları ödemiyorlar.

Fakat kendi yandaşları olan ve gün geçtikçe büyüyen işsizleri sigortasız ve düşük ücretle sömüren taşeronlara para aktarabiliyorlar. Bu bir çifte standarttır.

Yine kendi yandaşlarını işe almak için "işçi fazlalığı" yala-

nına sarılıp işten çıkarılmalar yaşanıyor.

Son örneklerden biri Zeytinburnu belediyesinde yaşandı.

İşçinin fazla olduğunu ileri sürerek 8 işçiyi işten çıkaran Fazilet'li başkan Murat Aydın 15 gün önce 5 yandaşını işe aldı.

Anakent'te ise 18

Nisan seçimlerinden sonra yönetime gelen Fazilet'li başkan Ali Müfit Gürtuna'nın belediye işçilerine ve sendika şube yöneticilerine karşı takındığı gayri ciddi ve umursamaz tutumu ve param yok gerekçesi ile ikramiyelerin geciktirmesi seçim öncesi yine Fazilet'li olan yönetimin işe aldığı yüzlerce yandaş tarafından da tepki alındı. Sendikaca yapılan görüşme talepleri çeşitli bahaneler ileri sürülerek geçiştirildi.

Yapılan görüşmelerde ise verdikleri sözlerde durmadılar.

Verilen tarihlerde ödeme yapılmadı ve işçiler mağdur edildi.

İşverenin bu umursamaz ve gayri ciddi tutumu yaklaşan toplu sözleşme öncesi ortaya koyacakları tavrın provası niteliğindedir.

Genişletilmiş Anakent temsilciler kurulunda işverenin bu tür yaklaşımlarına karşılık alınan karar doğrultusunda 1, 2, 3 No'lu ve İtfaiye Şube başkanı ve 100'e yakın Anakent işçi temsilcisi sendikada toplanarak belediye binasına yürüdüler.

İçeri girişte bir engelle karşılaşılmayan temsilci ve şube yöneticilerine başkanlık katındaki görevliler tarafından (amir düzeyinde) müdahale edildi.

Başkanın binada olmadığı, beklemenin boşuna olduğu, gü-

venlik gerekçesiyle buranın boşaltılması gerektiği söylendi.

Başkanla görüşmeden ayrılmayacaklarını söyleyen eylemciler konferans salonunda beklemeye başladılar.

Öğleden sonra gelen başkan Gürtuna yine aynı umursamaz tavırla görüşmeye yanaşmadı. **Basının da ilgi gösterdiği eylem bir işgale dönüştü.** Bina çıkışında basınla birlikte önü kesilen başkan Gürtuna'nın tutumu "13 günlük ikramiye için bunun yapılmaması gerekirdi, şu an paramız yok, olunca ödeyeceğiz, iş barışını bozuyorsunuz" tehdidi oldu.

Şube başkanlarının buna cevabı; eylemin amacının ikramiye olmadığı, kendileriyle görüşme taleplerinin geçiştirildiği, görüşmek ve konuşmak için muhatap bulamadıklarını, toplu sözleşmenin ihlal edildiği, buna imza edenlerin gereklerini de yerine getirmelerini, iş barışını bozanların kendileri olmadığını bu şekilde davranmaya devam edilirse iş barışının gerçekten bozulacağını ve bunun sorumlusunun işçiler değil kendilerinin olacağı söylendi. İşgal eylemi saat 16:00'da temsilciler kurulunda alınacak eylem kararları için bitirildi.

Sendikada toplanan şube başkanları ve temsilciler bayram sonrası paraların yatırılmaması ve olumsuz tavırların sürmesi halinde yapacakları eylemlilikleri kararlaştırarak dağıldılar.

Yapılan eylem temsilciler düzeyinde de olsa toplu sözleşme öncesi işverene uyarı niteliğindedir. Tüm yaşananlar gösteriyor ki oldukça zor bir toplu sözleşme dönemi yaşayacağız. Yaşamak için emeğinin gücünü satmaktan başka geliri olmayan belediye işçisinin öncekilerden daha çetin ve zor bir sınav bekliyor ve bu toplu sözleşmeden başarıyla çıkmak ve elde edeceği artı kazanımların başka iş kollarında yapılacak sözleşmelere de etki edeceği aklından çıkarılmamalıdır.

Birlikte mücadelenin sonu; zaferdir.

Bugün işten atılmalara ve alacaklarına sessiz kalırsan, yarın toplu sözleşmen ve geleceğin olmayacak

İçinde buldukları ekonomik ve siyasi krizden dolayı 70 milyon insanla birlikte ülkemizin yer altı ve yerüstü zenginlikleri IMF ve Dünya Bankası'na koşulsuz teslim edildi (tahkim ulusal egemenliğin emperyalizme teslimiyetinin tescili, SSK'nın ortadan tamamen kaldırılması). IMF de bu krizin bütün faturasını biz çalışanlara yeni yeni vergilerle ve kemer sıkma politikası adıyla önce memurlara dayatılan, şimdi de işçilere dayatılmak istenen 0 ile %25 arasında değişen bir ücret zammı ile çıkarmaktadır.

Bu politikaların altyapısını oluşturmak için de önce biz emekçilere saldırarak işten atılmalar ve geriye dönük haklarımızı vermeyerek TİS masasında istediklerini almayı hedefliyorlar.

BELEDİYE İŞÇİSİ ARKADAŞ;

Belediyelerde yaşananlar bunun en somut örneğidir. Karyapsan, Maltepe, Zeytinburnu ve en son olarak Esenyurt'ta 25 işçi işten atıldı. Bir taraftan işten atılmalar devam ederken, bir taraftan da bütün belediyelerde işçi alacakları milyarlarla ifade ediliyor.

Yaşanan bu olumsuzluklar devletin emekçilere biçtiği değer ifadesidir. Bir anlamda bizleri işsizliğe, yoksulluğa ve örgütsüzlüğe mahkum etmeye çalışıyorlar. Bizleri bu durumlara mahkum edenlere karşı tavrımız net olmalıdır.

Bizler sessiz kalırsak, TİS imzalanmayacak, işten atılmalar devam edecek. Belediyelerin bize karşı başlattıkları saldırının altındaki esas neden, yarın başlayacak TİS'de 0 zam ve yeni atılmalar demektir.

Kamu çalışanlarına verilen zam altında bizim nelerle karşılaşacağımızı göstermektedir.

GELECEĞİN VE İŞİN İÇİN SORUNUNA SAHİP ÇIK!

Bizler eğer bu saldırılar karşısında sessiz kalırsak, yarın sıra bize gelecektir. Gün harekete geçme ve mücadeleyi yükseltme günüdür. Gün direniş ve eylemlilikleri sürdürme günüdür. Ya özgür bir gelecek için haykıracağız ya da bütün olanlar yarın da devam edecek!

Öyleyse bizler; çalışan belediye işçileri olarak bugün yaşadığımız bu olumsuzluklara karşı hep birlikte alanlarda daha gür haykırarak ve örgütlü mücadele ederek, sorunlarımıza sahip çıkalım.

Birlik-mücadele-zafer!

Gelecek ellerimizdedir!

Devrimci Demokratik Sendikal Birlik (DDSB)

Emperyalizmin sömürü ve zulüm politikalarına teslim olmayacağız!

İstanbul Emek Platformu'nda aktif yer alarak sınıfın sorunlarına sahip çıkalım

Emperyalizm içine girmiş olduğu krizin tüm faturalarını bizim gibi emperyalizme göbekten bağımlı olan geri kalmış yarı-sömürge, yarı-feodal ülkelere çıkarır. Ülkemizdeki uşakları da bu faturayı halkın sırtından tahsil eder. Bu faturayı IMF ve Dünya Bankası ülkemizdeki uşaklarının önüne dört ana başlık altında toplayarak sunmuşlardır:

- 1- Sosyal Yıkım (Güvenlik)
- 2- Özelleştirme
- 3- Ücretlerin dondurulması ile sıfır zam
- 4- Tahkim yasası

Ülkemizdeki emperyalizmin siyasi temsilcileri, sosyal yıkım yasasını ilk getirdiklerinde toplumun her kesiminden yükselen öfke karşısında sermayenin bir sacayağını oluşturan sendikalar istemeyecek de olsa biraraya gelecek, Emek Platformu'nu

oluşturdular. Bu platform ilk eylemini Ankara mitingi olarak düzenledi. Fakat işçilerin öfkesi hem düzenin, hem de platformun beklediğinin çok üstündeydi. Paniğe kapılan burjuvazinin uşakları olan sendikalara öfkeyi eritme emrini verdiler. Sadık uşakları olan Bayram Meral (sözde Emek Platformu'nun sözcüsü) önce kapalı kapılar ardında satmayı denedi. Emekçilerin öfkesi sokaklarda kendini hissettirince bundan vazgeçmek zorunda kaldı. İşçi ve emekçilerin kabaran öfkeleri karşısında ne yapacaklarını şaşırarak bir avuç sömürücü zorbalardan ve kuklaları olan sendika ağalarının imdadına 17 Ağustos depremi yetti. İnsanlar toprak altında inerken, çeşitli milliyetlerden Türkiye halkı bu yarayı sermaye uğraşırken IMF ve Dünya Bankası'nın sadık

uşakları gece sabaha kadar uşaklık ruhuyla çalışarak yasayı çıkarıp bir oh diyerek rahatladılar. Bu yasayla birlikte, tahkim yasasını da çıkararak ülkenin satışını tescil altına alarak yasallaştırdılar. Emek Platformu'da sessiz kalarak bu yasaları onayladı.

Herşeye rağmen sessiz kalmayan işçi sınıfı ve sınıf öncüleri gelecek karanlığı görerek, biraraya gelip tezgah başındakilerle yani sorunun sahipleri olan işçilerle çeşitli konfederasyona bağlı şube ve genel merkezler biraraya gelerek genç fakat sorunun sahibi olan Emek Platformu bir dizi etkinlik ve eylemlilik oluşturdu ve giderek kitleselleştiler.

Temel amaç bu örgütlülüğü ülke geneline yayarak, yeni bir sınıf hareketliliğini ve örgütlülüğünü oluşturarak sermaye-

nin her alandaki saldırılarını dağıtmaktır. Bu gelişimi gören sarı sendikacılar göstermelik olarak hemen İstanbul Emek Platformu Girişimi'ni tepeden atamayla oluşturdu. Temel amaçları ise giderek sınıfla bütünleşen İstanbul Emek Platformu'nu dağıtmak, bu görevi yaptıktan sonra kağıt üzerinde yazı olarak kalmak.

Peki biz sınıfın öncüleri olan DDSB'liler ne yapmalı, nasıl hareket etmeliyiz?

1- Öncelikle İstanbul Emek Platformu'nun içinde yer alarak koşullar karşısında MLM politikalar üretmek, sınıfı siyasallaştırmalıyız.

2- Burjuvazinin temsilcileri olan yukardan atamalı sahte emek platformunu teşhir ederek, yapmak istediklerini boşa çıkarmalıyız. Bunları sınıftan yalıtılmak temel gö-

revimizdir.

3- Bu temelde 5 Şubat'ta yapılacak olan İstanbul Emek Platformu'nun temsilciler toplantısına aktif katılmak ve uzun vadeli politikalarla sınıfın önünü açmalıyız.

4- Çıkacak olan eylem kararlarına aktif olarak katılmak ve sınıfla bütünleşmeliyiz.

Evet yoldaşlar; alanlar bizi bekler, örgütlü gücümüzle alanları zaptetmeli, dünyayı bir avuç sömürücüye dar etmeliyiz. Bunun için önce kendimize güvenir ve öz gücümüzle savaşsak kazanabiliriz. Birlik-mücadele-zafer! Gelecek ellerimizdedir! Örgütlen-savaş-kazan! Kahrolsun sendika ağaları! Yaşasın örgütlü sınıf mücadelemiz! Yaşasın Devrimci Demokratik Sendikal Birlik!

Bir DDSB okuru

ÇAĞRI

* Toplu iş sözleşme hakkımız elimizden alınıyor. SSK tasfiye ediliyor!

* Enerji ve haberleşmeden başlayarak tüm kamu hizmetleri özelleştiriliyor!

* Sendikalar, toplu sözleşme ve grev yasaları, sermayenin isteğine göre değiştiriliyor!

* Nemaların üzerine yatıp kıdem tazminatı hakkımızı da gasp etmek istiyorlar!

* Esnek çalışma adı altında kölece çalışma düzenini yürürlüğe sokmak istiyorlar!

* Kayıt dışı çalışma himaye altına alınarak çalışanlar sigortasız, sendikasız çalışmaya zorlanıyor!

* Kamu çalışanları için hazırlanan sendika yasası kazanılmış tüm hakları ortadan kaldırıyor!

Bu sorunlardan kurtulmak ve tehlikeyi bertaraf etmek, emekçilerin görevidir. Bu amaçla önümüzdeki duran tehlikenin bütün boyutlarını ortaya çıkartmak, tüm emekçilerin iradesine dayanan bir mücadele programı ve eylem planı hazırlamak amacıyla, İstanbul'daki tüm emek örgütü yöneticileri ve temsilcilerini 5 Şubat 2000 tarihinde, cumartesi günü saat 10:30-17:00 arası Kadırga Meydanı Eminönü Belediyesi Kültür Merkezi toplantı salonunda yapılacak olan toplantıya çağırıyoruz. Yaşasın emekçilerin birliği ve mücadelesi!

İstanbul Emek Platformu

İstanbul Emek Platformu İrtibat

Telefonları:

(0212) 212 94 25-

513 82 54 - 520 13 93 -

520 75 65/66 - 523 71 10

(0216) 393 15 44 -

493 45 35 - 348 40 49

Merhaba dostlar;

Ben DDSB'li bir kamu emekçisi olarak, son Ankara eylemindeki düşüncelerimi sizlerle paylaşmak istedim. Gördüğüm en belirgin izlenim, metropollerden eyleme katılımın çok düşük olduğu. Bunun birçok nedeni olabilir. Bence çalışanların, reformist KESK anlayışının artık kendilerine bir şey veremeyeceğini görmeleri, günü kurtarmak için eylem kararı aldığını eylemlerin devamlılığı olmadığı ve sonuç almaktan uzak, cılız pasif eylem kararları alması ve bunun insanlarda bir umutsuzluk yaratmasıdır. Bazı anlayışlar hariç, KESK'e çöreklenen, reformist anlayıştır.

Dostlar; bizler de DDSB'li emekçiler olarak kortejdeki yerimizi alıp pankartlarımızla alan-

daydık. Hiç abartısız bizim coşkumuz tüm alanın dikkatini çekecek şekilde belirgindi. Eyleme damgasını vuran en belirgin kitle bizdik. Tabi ki bunu sayı anlamında değil, coşku anlamında belirtiyorum.

Eylemde gözlemlediğim bir şey de Eğitim-Sen'in, öğrencilerin ve siyasi partilerin katılımının daha çok olmasıydı. CHP, ÖDP, HADEP gibi yani işçi, memur olarak Anadolu'dan katılım vardı. Toplam olarak eyleme katılım 20-25 bin olabilir. Biz DDSB olarak Deri-İş Tuzla Şubesi ve bazı katılımlarla yaklaşık 150 kişiydik. Sloganlarımız çok gür ve coşkulu ve her zamanki gibi doğru zamanda atılan sloganların en belirginini "Birlik-mücadele-zafer!" sloganıydı.

Hoşçakalın...

DDSB'li bir kamu çalışanı

Hücre dayatmasına hayır! Tutsaklar onurumuzdur, onuru çiğnetmeyeceğiz!

DDSB Parti ve devrim şehitlerini andı

Sınıf mücadelesi tarihi diye adlandırdığımız insanlık tarihi; köleci toplumdaki ezen ve ezilen sınıfların bir birine karşı kıyasıya mücadelesidir ve bu mücadelenin özü şiddete dayalıdır. **Bugün egemen olan sınıflar bu egemenliklerini şiddet yoluyla kurmuş ve şiddet yoluyla devam ettiriyorlar. Bu sınıfın iktidardan uzaklaştırılması da örgütlü zor yoluyla olacaktır.**

Emperyalizme göbekten bağımlı ülkemizde de sınıf mücadelesi en çetin şekliyle sürmektedir. Bu mücadelede sınıfın öncüleri olan bir çok komünist ve devrimci şehit düşü. PP şehit düşen bu devrimci ve komünistleri anmak için 1978'de yapılan 1. Konferans'ta Ocak ayının son haftasını "Parti ve Devrim Şehitlerini Anma Haftası" olarak ilan etti. O tarihten bu yana Ocak ayının son haftası çeşitli anmalarla devam etmektedir.

DDSB de kendi alanlarında Parti ve devrim şehitlerini anmak için 15 Ocak 2000'de bir toplantı düzenledi.

Toplantı açılış ve saygı duruşuyla başladı. Daha sonra dia gösterisinde Mark, Engel, Lenin Stalin,

Mao, PP'nin kurucusu ve Önderi İbrahim Kaypakkaya'yı PP'nin şehit düşen genel sekreterleri Süleyman Cihan, Kazım Çelik ile Yeniden İnşa'nın Mimarı Mehmet Demirdağ ve şehit düşen diğer PP üye ve savaşçıların diaları gösterildi. Diadan sonra DDSB adına konuşan yoldaşın PP'sinin çizgisini sınıfla bütünleş-

tirme ve sınıfı savaş-tırma diye bir görevimizin olduğunu, fakat bu görevi yeterince yerine getiremediğimizi, Parti ve devrim şehitlerine yeterince sahip çıkamadığımızın bunun bir özeleştiri olarak görülmesi gerektiğini vurguladı. Bundan sonraki süreçte PP'nin siyasal hattına, ilkelerine ve politik iktidar mücadelesine sıkı sıkıya sarılmamız gerektiğini dile getirdi.

Bir başka yoldaş

yaşamı ve anlarıyla Parti ve devrim şehitlerini anlatırken Parti ilkesine bağlılıklarını, samimiyetlerini ve yoldaşlık ilişkilerini canlı bir dille anlattı. Dinleyiciler içindeki bir yoldaş da şehit düşen yoldaşları anmak onların isimleriyle, yarattıkları kahramanlıklarıyla anmanın doğru olmadığını onları anmak PP'ne sahip çıkmak, ilkelerini, siyasal hattını sahiplenmek yaşatmaktan geçtiğini anlattı.

PP Şehitlerinden

Özgür (Bakış) yoldaşın annesi **Sultan Ana** da yaşamını, partiyle olan bağlarını, şehit yoldaşı ve düşmanla olan dişe diş mücadelesini anlatırken dinleyicilerin devrime olan inançları daha üst bir noktaya sıçradı.

GREVDEKİ İŞÇİLERİ ZİYARET

Toplantıya katılan işçiler daha sonra toplu olarak grevde olan **Kimya Teknik işçilerini** ziyaret ettiler. DDSB'li işçiler "Yaşasın sınıf dayanışma-

si" pankartıyla ve "Birlik mücadele zafer!", "Yaşasın işçilerin birliği", "Direne direne kazanacağız" sloganlarıyla Grev çadırına doğru yürüdüler, grevdeki işçilerde bizleri coşkuyla karşıladılar.

Grev çadırında DDSB adına konuşan arkadaş sosyal yıkım yasasının uygulayıcıları olan bu düzenin uşakları bu yasayla bir taraftan "hiç kimse sendika üyeliğinden dolayı atılamaz" derken diğer yandan bir yığın işçiyi atmaları bunun koca bir yalan olduğunun kanıtıdır.

Arkadaş devamla "Biz işçiler burjuvaziye karşı lokal mücadeleler içindeyiz bu lokal mücadeleleri genel mücadeleye dönüştürmeden kurtuluşun olmayacağını" içeren bir konuşma yaptı, işçiler de yaşadıkları süreci anlattılar. Daha sonra DDSB'li işçiler geldikleri coşkuyla grev yerinden ayrıldılar.

Emperyalizmin sömürü ve zulüm politikalarına teslim olmayacağız!

MAKİNE MÜHENDİSLERİ ODASI İSTANBUL ŞUBESİ GENEL KURULU YAPILDI

TMMOB (Türk Mühendis Mimar Odaları Birliği), 1954 yılında devlet tarafından yasa hükmüyle kurulmuş bir Mesleki Demokratik Kitle örgütüdür. Bu döneme kadar az sayıda MM (Mühendis-Mimarlar), genellikle kamu sektöründe kilit görevlerde istihdam edilerek, ayrıcalıklı bir konuma yerleşmişlerdir. Yine devlet eliyle Türk-iş'in kurulmasının da aynı döneme denk gelmesi tesadüfi değildir. Türk hakim sınıfları, TMMOB ve Türk-iş gibi kendi elleriyle kurdukları örgütlenmelerle mevcut sömürü düzeninin devamı için gerekli istikrarın sağlanmasını hedeflemişlerdir. TMMOB ve ona bağlı odalar, 1960'lara kadar bu amaca uygun pratik içerisinde olmuştur. Bu dönemden sonra MM'lar sayıca genişleyerek yavaş yavaş ayrıcalıklı konumlarını yitirip işsizlikle tanışmışlardır.

Ayrıca 1960'larda yaşanan BPKD (Büyük Proletar Kültür Devrimi) ve bütün sosyalist güçlerin dünya çapında kazandığı prestij sola yönelişi getirmiş, özellikle aydınları etkilemiştir. Bundan

mühendisler de payını almışlardır. Ve bu dönemle birlikte TMMOB yönetimlerine ilerici MM gelmeye başlamışlardır. Bu, daha sonra TMMOB'un kamu çıkarlarına uygun politikalar ürettiği bir dönemin başlangıcıdır. **1970'li yıllarda** ise sınıf mücadelesinin ve politizasyonun artan dozu TMMOB'yi etkilemiş ve dar meslek çıkarları önemli ölçüde terk edilmiş, politika üretiminde ve eylemlilikte bir muhalif örgüt olarak işçi sınıfı hareketi yanında yer almıştır.

1980'den sonra yaşanan örgütsüzleştirme ve depolitizasyon TMMOB'yi de fazlasıyla yaralamıştır. Üye kitlesiyle zaten sağlıklı ve sağlam bir ilişki geliştiremeyen TMMOB, örgütlülüğüne ve tek tek yöneticilerine yöneltilen saldırılarla iyice daralmıştır. Aynı dönemde Kamu sektöründe çalışan MM'ların odalara kayıt olma zorunluluğu kaldırılarak TMMOB'nin kitleliliğine darbe vurulmaya, ücretli çalışanlarla serbest çalışan MM'ların ortak mücadele platformu yok edilmeyle çalışılmıştır.

TMMOB'yi ücretli çalışan MM'lardan soyutla-

arak sadece serbest çalışanlara açık bırakma, onların sınıfsal özelliklerine emanet etme ve böylece uzun vadede dejenerasyona daha elverişli zemin yaratılmak amacı güdülmüştür. Bunda kısmen de olsa başarılı olunmuş ve oda yönetimlerinde ve çalışmalarında, serbest çalışan mühendisler ve onlara yönelik politikalar ağırlık kazanmıştır. **Üye tabanının çoğunluğunu ücretli mühendislerin oluşturduğu TMMOB ve bağlı odalar, bu kesime yönelik politikasızlıktan kaynaklı her geçen gün daralmayı yaşamaktadır.**

Böylesine bir süreçte, TMMOB'ne (Türk Mühendis ve Mimar Odaları Birliği) bağlı Makine Mühendisleri Odası (MMO) İstanbul Şubesi'nin 22-23 Ocak 2000 tarihleri arasında genel kurulu yapıldı. 14.000 üyesi olan MMO İstanbul şubesi genel kuruluna yaklaşık 3000 kişi katıldı. Bu durum üye tabanından uzaklaşmanın ve daralmanın göstergesidir. Seçime Devrimci-Demokratları temsil eden **Demokrat Mühendisler Grubu** ile Gerici ve Faşistleri temsil eden **Mes-**

lekte Birliğe Çağrı Grubu olmak üzere iki liste girdi. Daha önceki seçimlerde genelde gerici ve faşistler ayrı listeler halinde seçime girerken, son genel kurulda demokrat mühendisler karşı güçlerini birleştirdiler. Aylar öncesinden belediyeler ve bakanlıklardaki kadrolarını/kadrolaşmalarını en üst düzeyde harekete geçirerek genel kurulun ilk günü yapılan divan seçiminde, divanı aldılar. İlk günden katılımın çok yoğun olması ve bunun sonucu olarak divan seçiminin uzamasından kaynaklı genel kurul geleceğe yönelik politikaların tartışıldığı, geçmişin değerlendirildiği bir genel kurul olmaktan uzaktı. Demokrat Mühendisler **1961, Meslekte Birliğe Çağrı grubu 1221** oy alarak yeniden **demokrat mühendislerin kazanmasıyla genel kurul sonuçlandı.** Bu sonuçlarla geçmiş yıllardaki sonuçlar karşılaştırıldığında gerici-faşistlerin oy oranında ciddi bir artış olduğu görülmektedir. Ayrıca genç mühendislerin oy kullandığı son sandıklarda da gerici-faşistlerin oy oranları artmaktadır. Bu durumda gelecekteki tehlikeyi işaret etmektedir.

En önemlisi de 1980'li yıllarda emperyalist-kapitalist sistemin içine girdiği krize karşılık, emperyalistlerin işçi sınıfına ve emekçilere karşı tüm dünyada yönelttiği neo-liberal saldırıdan ve ideolojik kuşatmadan, emek cephesinin bir parçası olan MM'lar da önemli ölçüde etkilenmiş ve kaybolmuş "ayrıcalıklı" konumlarına sarılmışlardır. Emperyalist politikaların

bir sonucu olarak genelde tüm STK (Sivil toplum kuruluşu)'larına özelde TMMOB'ne de bugün emperyalizm ve komprador kapitalizmle işbirlikçilik yönünde işlevler yüklenmeye çalışılıyor. Bu doğrultuda son derece çeşitli yöntemlerle TMMOB ve bağlı odaları etkisizleştirmek, dejenere etmek ve uzun vadede giderek kendi politikalarına uygun bir örgüt durumuna getirmek amaçlanıyor.

Bütün bu emperyalist saldırılara karşı TMMOB ve bağlı odalar, sadece günü kurtarmaya yönelik yaptığı basın açıklamalarıyla (Tahkim, özelleştirme, Sosyal Güvenlik yasası vb konularda) olması gereken noktaya gelemmez. Bu ancak **geniş kitle tabanını harekete geçirecek sağlıklı ve bütünlüklü bir programa sahip olarak, geçmişteki anti-emperyalist mücadele çizgisinde ısrarcı olunarak sağlanabilir.**

Unutmayalım ki TMMOB ve odalar bir dönem ülke politikalarını belirliyordu. Toplumsal muhalefette etkin bir noktadaydı. Toplumun aydın kesimleri olarak yaptıkları her eylem ve etkinlikte kitleler tarafından kabulleniliyor ve sempatiyle bakılıyordu. **Emperyalist saldırı politikalarını had safhada yaşadığımız bugün devrimci, demokrat MM'lara büyük görevler yüklemektedir. Bu bilinçle odalarımıza sahip çıkarak, toplumsal muhalefet içinde geçmişteki etkin yerini almasını ve anti-emperyalist mücadelede özne olmasını sağlamalıyız.**

Hücre dayatmasına hayır! Tutsaklar onurumuzdur, onuru çiğnetmeyeceğiz!

Türk-İş Genel Kurul Raporu (1-5 Aralık 1999)

Genel Kurul öncesi. Son yıllarda hızla kamu işyerlerinin özelleştirilmesi, 97-99 arası Asya-Rusya krizinin patlak vermesi, MAI (Çok Taraflı Yatırım Antlaşması), WTO (Dünya Ticaret Örgütü)nün planları dahilinde pazar paylaşımı sonucu **Uluslararası Tahkim** yasaları düzenlemeleriyle kapitalist yatırımların ucuz emek ve hammadde bolluğu nedeniyle yarı-sömürgelere kaydırılması, 1 milyona yakın (otomotiv, tekstil, deri başta olmak üzere) örgütlü işçinin sokağa atıldığı, **ortaya konulan demokratik tepkilerin kanla bastırıldığı**, toplumun ileri dinamiklerinin imhasına yönelik politikaları (Ulucanlar'da 10 siyasi tutsağın vahşice katledilmesi), KESK'in grevli toplu sözleşmeli sendika hakkı taleplerinin tanınmadığı, öğrencilerin parasız ve baskısız ortamda eğitim taleplerinin hızla yükseldiği, YÖK'ün kapatılması, üniversitelerin özleştirilmesi talepleri; esnafın iflas ederek kepenk kapatması, köylülerin yüksek kredi faizleriyle, düşük taban fiyatı alımlarıyla bitirildiği, devletin göç-ambargo, köy boşaltma uygulamalarıyla hayvancılığın yok edildiği, 17 Ağustos-12 Kasım depremleriyle yüzbinlerce depremzedenin açlığa, yoksulluğa, soğuğa terkedildiği; ekonomik ve siyasal krizin en üst boyuta çıktığı 10 yıllardır işçi sınıfının kazanılmış haklarının bir bir ellerinden alındığı bir tarihsel sürecin eşliğinde Türk-İş 18. Genel Kurul'a gidiyor.

Genel Kurul'a gidilirken, dışımızdaki devrimci-demokrat bilinen 12 sendika -ki bunlar Türk-İş'in de içinde yer aldığı Emek Platformu'ndan Türk-İş'in çekilme tavrına karşı ortak deklarasyon yayınlarak Türk-İş genel Sekre-

Sendika ağalarını altetmediğimiz müddetçe, işçinin, emekçinin ekonomik, demokratik haklarını korumak mümkün olmayacaktır. Devrimci işçiler sendika yönetimine!

ri ve Genel Maden-İş Genel Başkanı Şemsi Denizer'in çabalarıyla platformda kalması sağlanmıştı- sonraki süreçte Genel Kurul'a hazırlıklar yapılması son derece elverişli koşullar mevcuttu. Bunun yapılamadığı gibi, Şemsi Denizer kendi kongresi arifesinde, içinde de yer aldığı mafyacı ilişkilerin kurbanı oldu. Bu durum B.Meral ve ekibi tarafından sevinçle karşılandı. Çünkü; Türk-İş 18. Genel Kurulu'nda Meral'den daha güçlü isim Şemsi Denizer'di ve 17. Genel Kurul'da da B.Meral'in listesini delerek Genel Sekreter olmuştu.

10-12 sol diye bilinen sendikalar zaman zaman biraraya gelmişse -ki en son 30 Kasım'da başkanlar düzeyinde Ankara'da biraraya gelindi-yapılan toplantı sonuçsuz kaldı. Çünkü; gerek B.Meral'in listesinde Genel Kurul öncesi 10-15 gün önce Deri-İş Genel Başkanı Yener Kaya'nın isminin gazete sayfalarında geç-

mesi, Yener Kaya'nın bilgisi dahilinde mi, dışında nedenlerden mi bilinmez. Ancak bilinen bir şey var ki, bu Genel Kurul'daki konuşmasından da açığa çıkan Bayram Meral-Yener Kaya ilişkisi, uşak-efendi ilişkisi. Konuşmasında sınıfa saldırı yasalarının çıkarılmasında, özelleştirmelerde Türk-İş'in gösterdiği pasif tutumları eleştirmesi beklenen Yener Kaya, daha çok Bayram Meral'e övgüler dizmiş, Bayram Meral'in önerdiği listeyi kayıtsız-şartsız desteklemiştir.

Bu durumu önceden gören TÜMTİS, Zeki Polat'ın Afyon toplantılarına katılmış ve angaje olmuştur. Hava-İş de Ankara toplantısına katılarak, durumu gözlemleyip, tavır belirlemeye çalışmıştır. 'Sol' diye bilinen bu sendikalar bölük-pörçük ve etkisiz Genel Kurul'a gitmiştir. Sonuç olarak da Genel Kurul'da doğru-dürüst varlık gösterememiştir. Genel Kurul'un 1. günü mev-

cut havanın alabildiğine sınıftan kopuk ve uzak, heyecansız, coşkusuz, ruhsuz olduğu herkesin ortak gözlemi oldu. 3 kişilik Deri-İş delegelerinin sınıf tavrı koyması, gelen siyasileri protesto etmesi, teşhirini yapması da basında ve genel kurul salonunda hedeflediğimiz coşkuyu yaratmadı. Aynı gün tesadüfen olay anında tanıştığımız delegelere başkanları ekarte ederek çağrı yaptık. Bağımsız olarak delegeler toplantısı önerdik. Bandırma Petrol-İş Şubesi'nin de aktif olarak desteklediği bu çağrı ertesi gün 28 delegenin katılımıyla gerçekleşti. Bizim talebimiz ön koşulsuz sınıf sendikacılığı ilkelerine sahip çıkarak, sorunlarımızı tartışmak ve bağımsız sınıf tavrımızı, irademizi Genel Kurul'a yansıtmaktı. Genel olarak görüşler üç noktada toplandı. **Birincisi**; bağımsız liste. **İkincisi**; içimizden birisini B.Meral'in listesine sokmak ve **üçüncüsü**; mevcut listeleri desteklememek ve taleplerimizi -tespitlerimizi kaleme alarak deklarasyon yayınlamak. Tartışmalardan sonra ertesi gün deklarasyon yayınlandı. 40 civarında delegenin imzasıyla deklarasyon desteklendi. **Mevcut listelerin işçi sınıfını temsil etmediği tespitten hareketle bağımsız tavır konuldu.** Genel Kurul öncesi DDSB olarak hazırlık çalışması yapılamadı. Ne sendikalar düzeyinde, ne de tek tek delegeler üzerinden çalışma yapılamadı.

Ciddi olarak yapılan; **Tohum Kültür Merkezi'nde yapılmak istenen "Türk-İş Genel Kurulu'na Doğru..."** konulu paneldi. O da polis engellemeleriyle karşılaştı ve yapılamadı. Israrlı, ilkeli, planlı bir faaliyet sürdürülemedi. Bu nedenle yaşam boşluk tanımadı. **Boşlukları**

Emperyalizmin sömürü ve zulüm politikalarına teslim olmayacağız!

yanlılıkların dol-
durduğu bir süreç
oldu Türk-İş 18.
Genel Kurulu...

Genel Kurul'da or-
taya çıkan listeler
tıpkı TC parlamen-
tosunda olduğu gibi
sağa karşı sağ alter-
natif çıktı. **Bağımsız**
başkanlığa giren
Sağlık-İş Başkanı
Mustafa Başoğ-
lu'nu saymazsak 2
liste yarıştı. Birinci
liste; Genel Başkan-
lığa Yol-İş Başkanı
Bayram Meral, Ge-
nel Sekreter adayı
Tek Gıda-İş Başkanı
H.Hüseyin Karakoç,
Mali Sekreterliğe Tes-

İş'ten Mustafa Kumlu ve Eği-
tim Sekreterliği'ne Türk Me-
tal'den Salih Kılıç aday oldu-
lar. İkinci liste; başkanlığa
Teksif Başkanı **Zeki Polat**,
Şeker-İş'ten Ömer Çelik (mi-
litan MHP'li), Haber-İş'ten
Cengiz Teke (militan
MHP'li), Belediye-İş'ten
Mustafa Solmaz ve Genel
Maden-İş'ten Çetin Altun
aday oldular. (Çetin Altun
deklarasyoncuların desteğiyle
Bayram Meral'in listesini de-
lerek seçimi kazandı.)

Listelerde göze çarpan Baş-
kanlar sağcı, alt kadroların
ikisi sağcı, ikisi ise 'sol'cu.

Birinci Liste:

Bayram Meral: Sağ
Hasan Hüseyin Karakoç: Sol
Mustafa Kumlu: Sağ
Salih Kılıç: Sağ
Hasan Hüseyin Kayabaşı: Sol

İkinci Liste:

Zeki Polat: Sağ
Cengiz Teke: Sağ
Çetin Altun: Sol
Ömer Çelik: Sağ
Mustafa Solmaz: Sol
Bu Genel Kurul'da MHP'nin
açık yönlendiriciliği, özel et-
kinliği vardı. Delegeler ev,
sendika ve Genel Kurul salo-
nunda yakın markaja alınarak
yönlendirilmeye çalışıldı. Sol
dağınıktı. En örgütlü görünen
mevcut sendikal çizgiyi savu-
nan güçlerdi. Genel Kurul'un

Geleceğimizi, ancak sınıf sendikacılığı anlayışıyla kazanabiliriz.

bir diğer dikkat çeken yanı,
delegelerin temsil ettiği sınıfa
yabancı olması, işçi yok dene-
cek kadar azdı. Delegasyonun
2-3 kişi dışında tümü profes-
yonel sendikacıydı. Genel Ku-
rul'un cansız-coşkuz geç-
mesinin en önemli faktörü
buydu. Sınıfın sorunlarından
çok, kendi statükolarının tartış-
ıldığı bir platform oldu Genel
Kurul. Diğer yandan hepsi bir
yerlere angaje olmuş sendika
patronları -buna sol sendikalar
da dahil- delegelerin birbirle-
rini tanımamaları için, ilişki
ve kontak kurmamaları için
özel çabalar harcanıyordu.
Delegenin misyonu parmak
kaldırıp indirmekle sınırlanan
dar kalıplara hapsolmuş du-
rumdaydı. **Genel Kurul'un**
en hareketli tartışması 4.
günde tüzük değişiklikleri,
komisyon raporları ve öner-
gelerde oldu. Özellikle maaş-
lara yapılacak zamların Baş-
kanlar Kurulu'nda %70 kabul
edilmesi ve bu oranın komis-
yon tarafından bu şekilde su-
nulması delegeler tarafından
teпкиyle karşılandı ve **zam**
oranı %35'e indirildi. Yine 4
kendi sendikası ve 4 de
Konfederasyondan alınan **ik-**
ramiyeler 8'den 4'e indiril-
di. Yurtdışı harcamaları kısıt-
landı. Bu maddelerde ilginç
olan kendisine belli siyasi
misyon biçen bazı unsurlara

"maaşlara göz dikmeyelim,
bak özel sektörde ayda 20-30
bin dolar alıyorlar, hatta gaze-
teciler de alıyor. Bunu niye
yazmıyorlar, karşı çıkmıyor-
lar" diyerek ve yine bazıları
da; "daha fazla almalı ki
hükümet üyeleri karşısında
başkanlar dik dursun, tok dur-
sun" gibi abuk sabuk görüşler
ortaya koydular. Peki bu bey-
lere sormazlar mı? Asgari ücret
90 milyon iken sendikacı-
lar 1 milyar alırken, **neden**
kendileri için olduğunda çok
ilgili, istekliler de işçilere sı-
ra geldiğinde bir an önce
sözleşmeleri bitirelim de
maaşlar tehlikeye girmesin
diyorlar. Asgari ücret sefalet-
tine neden kendi maaşlarına
olan ilgiyi göstermiyorlar, ısr-
arcı olmuyorlar? **Nedeni**
açık; sınıfına yabancılaşma-
sı, içinden çıktıkları sınıfı
unutup, çörekledikleri sendi-
kalarda yeni bir sömürücü sı-
nıf/kast oluşturdukları için.

Sınıf sendikacılığı iddiası;
yaşamı tüm alanlarıyla işçi
gibi yaşamaya bağlıdır. Sen-
dikalara baktığımızda, sözde
sınıf sendikacılığı ilkeleriyle
hareket eden 'öncülerimiz' ra-
hat yaşamına dokunduğunda
pire gibi zıplamakta, yapılan
gelişmeye hizmet edecek ob-
jektif eleştirilere ciyaklamaya
başlamaktalar. Söz ayrı, iş ay-
rı, teorisi ayrı, pratiği ayrı; dı-

şarda keskin dev-
rimci, içte özel ya-
şamcı, mülkiyetçi
işin hamaliye bö-
lümü militanlara,
sefa yanı sendika-
cılara; bunun üye-
lerinde neden dur-
muyoruz. Bu soru-
ları düzeltmek
için, içine girilen
yönelimle birleş-
mek için, dayanış-
macı, paylaşımacı
olmak için, sınıf
sendikacılığını in-
şa etmek için,
DDSB'yi ete ke-
miğe buründür-
mek için yeterince
tutarlı davranmıyor
ve güven vermekte

eksik kalıyoruz. Savundukla-
rımızı yeterince hayatın prati-
ğine uygulayamıyoruz.

Sonuç olarak 18. Genel
Kurul'da örgütsüzlük çıktı.
Gerek 19. Genel Kurul'a ha-
zırlık, gerek sınıfın karşılaştığı
saldırlara karşı saldırı ge-
liştirmek ve gerekse de strate-
jiye bağlı taktik zenginlikler
geliştiremezsek, bunları yaşa-
mın pratiğine usta uygulaya-
mazsak, karşılaştığımız her
sorunda (18. Genel Kurul'da
olduğu gibi hazırlıksız yakala-
nırız. "Ne yapalım uğraştık
olmadı" ya da "bu kadar ol-
du" gibi yakınmacı, sızlanma-
cı tarzlar devam eder. Her
alanda olduğu gibi bu alanda
da hedeflenen örgütlülük dü-
zeyi yakalanamamıştır. Tarz
kendiliğindenci, geçiştirmeci,
baştan savmacı, statükocu bir
tarzdır ve yıkılması gerekir.
Bu tarzın yerini planlı, he-
defli; kısa, orta ve uzun va-
deli öncelikli sorunları belir-
leyen/yüklenen profesyonel
bir hal tutturulmalı. Mevcut
çalışma tarzı sendikalarda ol-
dukça acemi, günübürlük, ama-
tör çalışmadır.

Not: Sendikalara 15'er da-
kika süre ile söz hakkı verildi.
Bu süreler başkanlar tarafın-
dan kullanıldı. DDSB dele-
gasyonunun hazırladığı ko-
nuşma metni okunamadı.

Hücre dayatmasına hayır! Tutsaklar onurumuzdur, onuru çığnetmeyeceğiz!

DDSB'li delegelerin konuşma metni: Türk-İş 18. Genel Kurulu'na...

Sayın divan...

Saygıdeğer konuklar...

Basının değerli emekçileri...
İşçi sınıfımızın temsilcisi,
değerli delege arkadaşla-
rım...

Türk-İş'in 18. Genel Kurulu'nda sizleri, temsil ettiğim T. Deri-İş Sendikası delegasyonu adına saygıyla selamlıyorum.

Hepinize merhaba:

21. yüzyıla girmemize sayılı günlerin kaldığı şu günlerde, genelde uluslararası işçi sınıfına ve özelde de ülkemiz işçi sınıfına karşı emperyalist-kapitalist dünya gericiği tarafından açılan savaş; ekonomik-siyasal-ideolojik ve kültürel yaşamın tüm alanlarında dizginsiz bir şekilde uygulanmaktadır.

Ülkemizdeki hakim sınıflar; komprador burjuvazi ve toprak ağaları, emperyalist efendilerinin direktifleri doğrultusunda hareket etmekte, IMF-Dünya Bankası talimatlarına uygun 'yasal' düzenlemeleri ülke çalışanlarının aleyhine olarak bir bir gerçekleştirerek, özelleştirmeye hız vermekte, KİT'lerin tezelden emperyalist tekellere peşkeş çekilmesinin önündeki engelleri "uluslararası Tahkim Yasası"ni iç hukuka monte ederek, ortadan kaldırmakta, bu yolla KİT özelleştirmeleri ile mevcut 10 milyonluk işsizlere yenileri eklenmeye çalışılmaktadır.

Yine; IMF-Dünya Bankası politikaları hayata geçirilerek, %50-60'ın altına düşmeyen enflasyon karşısında kamu çalışanları için öngörülen %15'lik zamlarla sefalet ücreti dayatılmakta, köylüler yüksek faiz politikaları ile ürününü tefecilere kaptırmakta ve yoksulluk içinde kıvrılmakta, tarımda ve hayvancılıkta destekleme politi-

kaları terk edilerek, tarım ülkesi Türkiye emperyalist ülkelerden tarımsal ürün ithal eder duruma sokulmaktadır.

Küçük üretici ve esnaflar yüksek vergiler karşısında kepenk kapatmakta, toplanan vergilerin büyük bir bölümü iç borçların faiz ödemelerinde kullanılmakta, geri kalanı da emperyalistlere olan borçların faizlerine yetmemektedir.

Sosyal Güvenliğin Tasfiyesi Yasası (Sosyal Yıkım Yasası) çalışanlar diri diri mezara gömülerek bir deprem gerçekleştirilirken, diğer yandan 17 Ağustos depremi siyasal iktidarın imdadına yetişmiş, burada yaşamını kaybeden onbinlerce emekçinin acısı ile uğraşma yerine, siyasal iktidar bu durumdan yararlanarak Mezarda Emeklilik Yasası ve Uluslararası Tahkim Yasası'ni meclisten geçirme telaşına düşerek, bu yasaların yasalaşmasını sağlamıştır. (Bırakalım bu yasaları bir yana, bütün bunların üstüne üstlük az kalsın çeteleri de dışarı çıkaracaklardı. Tepki karşısında geri adım attılar.) Türkiye işçi sınıfı ve emekçileri can derdindeyken uluslararası sermayenin uşakları mal derdine düşmüşlerdir.

Siyasal iktidar 17 Ağustos depreminden yararlanmaya devam ederek, "Deprem Vergisi" adı altında emekçi halkımızı soymaya devam ediyor ve emekçilerden topladığı vergileri "faiz boru hattı" ile emperyalist efendilerine pompalıyor.

Siyasal iktidar bu politikalar karşısında direnç gösteren işçi ve emekçiler üzerinde yoğun bir baskı politikası uyguluyor ve cezaevlerine dolduruyor ve tıpkı 26 Eylül Ankara-Ulucanlar hapishane-

nesinde olduğu gibi toplu katliamlara girişerek

10'larca devrimci demokrasi katledebiliyor. 17 Kasım AGİT zirvesi öncesinde olduğu gibi Demokratik Kitle Örgütlerini peşpeşe basarak toplumsal muhalefete gözdağı vererek siyasal ve ekonomik zorun yanısıra militarist-polisiye zoru da devreye sokuyor.

Bugün tüm dünyada işçi sınıfına, emeğe karşı topyekün bir saldırı başlatılmış durumdadır. Bu saldırının başını ABD emperyalizminin öncülük ettiği blok üstlenmektedir. Bu emperyalist blok; bütün dünya halklarına köleliği dayatmaktadır. Yerli uşaklar da gerekli yasal, siyasal düzenlemeleri yaparak, halkların geleceğini ipotek altına almaktadır. Adına "Yeni Dünya Düzeni" dedikleri, yoksulların daha yoksulluğa mahkum edildiği, yeryüzündeki bir avuç kapitalist-emperyalistin daha da zenginleşip palazlandığı; onuru, emeği, özgürlüğü ve geleceği için ayağa kalkan kitlelerin mücadelelerinin kanla bastırıldığı bir tarihsel sürecin içinden geçmekteyiz.

Biz emekçiler her yönden baskı altındayız. Bizi her koldan teslim almaya çalışıyorlar. "Yeni Dünya Düzeni"nin sendikardaki versiyonu Türkiye'de "Ekonomik Sosyal Konsey"dir. Bilindiği üzere "ESK" sınıf uzlaşmacılığına dayanan bir danışma kuruludur. Türk-İş'in de içinde yer aldığı bu 'kurul' özünde emekçilere saldırı konseyidir. Bunu çıkarılan baskı ve saldırı yasalarında gördük. Türk-İş, mevcut haliyle "işveren ve hükümet bürosu" gibi çalışmaktadır. İşçi sınıfının sorunlarına karşı kör-sağır-dilsiz rolü oynama-

maktadır. Bunu "Emek Platformu"nda da gösterdi.

Türk-İş'in bugünkü politikaları işçileri hızla sendikalardan uzaklaştırmaktadır. İşçileri sendikalara yabancılaştırarak, gücünü; temsil ettiği işçiden değil, kapalı kapılar ardında siyasal iktidar ve düzen partilerinden almaya çalışmaktadır. Bunun sonucu uzun yıllar mücadeleler ve acılar sonucu kazanılmış ekonomik ve demokratik haklar sermaye ve onu temsil eden siyasal iktidar tarafından bir çırpıda geri alınmaya çalışılmaktadır.

Sendikalar her geçen gün güç kaybetmektedir. 1980'li yıllarda 10 milyon çalışan işçi içinde yaklaşık 2 milyon sendikalı varken, bugün 20 milyonu aşan çalışan işçi olmasına karşılık sendikaların üye toplam sayısı 800 bin civarındadır. Bugünkü "KİT Sendikacılığı", "korucu sendikacılık" devam ettiği sürece, sendikalı işçi sayısında daha yoğun bir düşüş yaşanacaktır. Özelleştirme kapsamına alınan ve yakın gelecekte hızla gerçekleştirilmek istenen 48 KİT, yeni bir saldırı dalgası olarak kapıda beklemektedir. Türk-İş'in bugün sürdürdüğü sendikal politikalarında bir değişiklik olmaması halinde, yakın gelecekte sendikaların sadece tabelaları kalacaktır ve birçoğumuz bir dahaki kongrelerde buralarda olma şansını istesek de bulamayacağız.

DEĞERLİ DELEGE ARKADAŞLARIM:

Bugün üzerimize düşen tarihsel görev ve sorumluluk; Türk-İş'i bulunduğu geri, uzlaşmacı, sınıf işbirlikçisi çizgisinden kurtarmak, işçilerin kurumu haline getirmek temel görevimizdir. →

Emperyalizmin sömürü ve zulüm politikalarına teslim olmayacağız!

Böyle bir Türk-İş'i yaratmanın olmazsa olmaz koşulu Devrimci Demokratik Sendikal Birlik politikalarını savunan; bağımsızlık ve halk demokrasisini hedefleyen, sınıf sendikacılığı ilkelerini hayata geçiren sınıf bilinçli kadroların yönetime taşınmasıyla mümkün olur.

"Kötünün iyisini seçelim" anlayışı bizi bugüne kadarki yönetici kliklere mahkum eder. Ve bu geri tercihi yapanlar, tarih önünde bugünden mahkum olurlar.

Sendikalarda yaşanan temel sorun, bugünkü sendikal kadroların temsil ettiklerini söyledikleri sınıfa yabancılaşmalarıdır. Bunun sonucudur ki; **işçi aidatları ile imparatorluk kuran sendika ağaları son derece rahattır.** Onlar sınıfın içinden çıkan, ancak daha sonra sınıfa yabancılaşan sermayenin ajanlarıdır. İşçi sınıfı içinde Truva Atı'dırlar.

Sermaye ve uşakları biliyorlar ki, kaleyi ele geçirmenin en iyi ve kolay yolu onu içten fethetmektir. Ve bizlerin üzerine düşen görev; iç düşmanlarını temizlemeyi hedefleyen, namuslu sınıf önderlerini yönetime taşıyacak bir program ve ilkeler etrafında birleşmektir. Bugün bunu gerçekleştiremesek bile, **2004 yılında iktidarı hedefleyen ilkeli, programlı-planlı bir Sendikal Birlik etrafında birlik olmaya, güç olmaya, toparlanmaya çağırıyorum.**

Türk-İş 18. Genel Kurulu'nun başta işçi sınıfımıza ve tüm ezilen halkımıza aydınlık ve özgür yarınlar getirmesi dileği ile selamlıyorum, saygılar sunuyorum.

Bürokratik sendikacılık anlayışı tez elden terkedilmelidir

1-5 Ocak tarihleri arasında yapılan Türk-İş 18. Olağan Genel Kurulu beklentilere cevap vermekten çok, listelerin yarıştığı seçim genel kurulu olmuştur. Yönetime aday olduklarını belirten listeler arası rekabetin dışına çıkılmamış, Türk-İş'in yeniden yapılanmasına ilişkin ilke ve politikaların tartışılmasına fırsat tanınmamıştır. Kısacası yıllardan beri süregelen alışkanlıkların terkedilmediği bir kez daha görülmüştür. Oysa ki Türkiye'nin en büyük işçi konfederasyonu olması nedeniyle, Türk-İş Genel Kurulu işçilerin yanı sıra toplumun değişik kesimlerinin umut ve beklentiyle izlediği ve sonuçlarıyla beklenti içerisinde olan bu katmanlara nasıl bir mesaj vereceği açısından önemliydi ve de anlamlıydı. Ancak gerek aday olan listeler ve gerekse de genel kurula katılan delegasyonun tüm bu beklentilere cevap verebilecek nitelikte sorunlar ve çözümlerine yönelik politikaları dile getirmek gibi bir düşüncelerinin olmadığını söyleyebiliriz. Bu nedenledir ki Türk-İş Genel Kurulu politikaların ve ilkelerin tartışıldığı, ben, benci ve ben olmazsam bu iş olmaz mantığı ile hareket eden, karşılıklı suçlamalardan zaman zaman da hakaret noktasına varan, saldırganca tutumlara sahne olmaktan öteye gidememiş, kısır ve yetersiz kalmıştır. Oysa ki AB süreci öncesinde gerek ülke geneline ilişkin ve gerekse de çalışma hayatına ilişkin meclis çatısı altında gerçekleştirmeye çalışılan uyum politikaları 2000 yılı için ciddi saldırıların ve acı-

masız kararların uygulanmasına yönelik önemli mesajlar vermekte, ciddi tehditleri içerisinde taşımaktadır. Bütün bu ciddi saldırılara karşı topyekün bir karşı çıkışın örgütlenmesinde tarihsel konumu itibariyle büyük sorumlulukları olması gereken bir konfederasyonun çok daha kaliteli ve çözüm politikaları ile çok daha nitelikli olması gerekiyordu. Türk-İş konfederasyonunu umut olarak gören kesimlerin beklentilerine cevap verebilecek bir yapılanmanın kişilere bağlı politikalar yapılarak değil, sınıfın sorunlarını çözüme ulaştıran politikalara denk düşecek, yani Türk-İş'de yeniden yapılanmayı oluşturacak politikalara uygun kadroların işbaşına getirilmesi ile mümkün olacağı unutulmuştur. Genel kurul sonuçlarına bakacak olursak, geçmişten bugüne izlenen partiler üstü politika anlayışı devam edeceğe benzemektedir. Geçmişteki örneklerden anlaşılacağı gibi bu anlayışın, işçi sınıfının sorunlarını çözmediği, aksine daha da ağırlaştırarak ve yeni sorunlara yol açan bir anlayış olduğu bilinmektedir. 2000 yılı içerisinde 99 yılından sarkan sorunların yanısıra, yaşanacak yeni sorunların üstesinden gelmek ve siyasi iktidarların işçi ve emekçilere karşı saldırgan politikalarına "dur" diyebilmek için güven veren ve kitleleri arkasından sürükleyebilecek bir Türk-İş'e işçiler kadar tüm emekçi katmanların ihtiyacı olduğu bir gerçektir. Umudumuz o ki, Türk-İş yönetimi ve Başkanlar Kurulu bu beklentilere cevap verebilecek kararlılığı oluşturabil-

Atılay Ayçin

sinler, siyasi iktidar üzerinde caydırıcı güç olabilme özelliğini kazanabilsinler. Bunun başarısız olduğu noktada emperyalizmin yeniden yapılanma politikaları karşısında yeni haklar elde etmekten uzak, kazanılmış olanları da kaybetmiş olmanın sorumluluğundan kurtulamayacağımızın yanısıra varoluş amacımıza denk düşmeyen, teslimiyetçi politikaların sahipleri olarak tarihe geçeceğimizin unutulmaması gerektiği kanısındayım. **Bu nedenledir ki işçi sendika ve konfederasyonları bürokratik sendikacılık anlayışını tez elden terkederek, işçi sınıfı bilinci ve militan ruhunu yeniden kazanabilmenin yollarını araştırmalıdır.** Ancak bunu başarabildiğimiz oranda Türkiye'de bazı dengeleri bozmak sözkonusu olabilecek ve Türk-İş konfederasyonunun genel kurulları kısır çekişmelerden kurtarılarak, nitelikli çözüm politikalarının tartışıldığı ve bu politikalara denk düşen kadroların iş başına getirildiği, özgür kürsüler ve platformlar olabilecektir.

Saygılarımı sunarım.

Atılay Ayçin
Hava-İş Sendikası
Genel Başkanı

Hücre dayatmasına hayır! Tutsaklar onurumuzdur, onuru çiğnetmeyeceğiz!

Basit ve kapitalist meta üretimi nedir?

Dizimizin bu sayısında Basit Meta üretimi ile Kapitalist Meta üretiminin neler olduğunu; Bu iki farklı türdeki meta üretiminin hangi noktalarda aynı özellikler gösterdiğini; ve yine ayrıca Basit Meta üretiminin hangi koşullarda Kapitalist Meta üretimine dönüşebileceği sorunu üzerinde duracağız.

Hatırlarsanız, geçen sayılarımızda Meta sorununu inceledik; Meta'daki diyalektik gelişimden bahsetmiş ve şöyle demiştik:

“Doğada olsun, toplumda olsun, hiçbir şey gökten zembille inme misali birdenbire ortaya çıkmaz. Şeyler kendilerini var eden koşullarla birlikte, daha basit biçimlerden, karmaşık biçimlere doğru bir gelişme seyri izlerler. Meta da böyledir”.

Meta, ilkel komünal toplumun dağılma döneminden kapitalist topluma kadar uzanan karmaşık evrede çeşitli biçimlerde kendini göstermiş ama o, gerçek niteliğine ancak “işgücünün de Meta haline geldiği” Kapitalist toplumda ulaşmıştır.

İşte bundan dolayı Meta sorununu ele alırken üzerinde durulması gereken en önemli sorunlardan birisi de Meta'nın bu karmaşık evrede gösterdiği çeşitlilik ve bunların özellikleridir.

Bunu genel olarak iki kategoride toparlayabiliriz.

Bunlar:

- Basit Meta üretimi
 - Kapitalist Meta üretimi'dir.
- Şimdi sırayla bunlar üzerinde durup izah etmeye çalışalım.

BASİT META ÜRETİMİ
Basit meta üretiminin en karakteristik temsilcileri; **küçük köylüler ve zanaatçılardır**. Bu meta üretimi tarzının en belirgin özelliği onun, **kişisel emek üzerine kurulmuş olmasıdır**. Yani Basit Meta üreticileri bir başkasının emeğini sömürmezler. Tersine üretimi yapan bizzat kendileridir. Bunlar **yalnızca kendi tüketimleri için değil pazar için de üretim yaparlar**.

Örnek olarak bir küçük köylü ailesini düşünelim.

Bunlar kendilerine ait topraklar üzerinde, yine kendilerine ait araçlarla, bir başkasının emeğine ihtiyaç duymadan, yani herhangi bir kişinin emeğini satın almadan çalışırlar. Bunlar üretim sonucu elde ettikleri ürünün; diyelim ki buğdayın bir bölümünü kişisel tüketimlerine ayırdıktan sonra diğer bir bölümünü de ihtiyaç duyduğu diğer nesnelere alabilmek için pazara sürerler. Eğer toplum sürülen bu kullanım değerini benimserse yani onu satın alırsa, o zaman bu küçük köylü ailesi de Meta'sının karşılığında aldığı parayla ihtiyaç duyduğu diğer tüketim maddelerini satın alıp yaşamını sürdürebilir.

Ama işler pazarda her zaman böyle “tıkırında” gitmez. Basit Meta üreticileri-

nin merkezi bir plandan yoksun olmaları; kararsız olmaları önemli sorunlar yaratır. Bunların önemli bir bölümü çoğu zaman ya ürettikleri şeyleri satamazlar; ya da gerçek değerinin çok altında satmak zorunda kalırlar. Arz ve talep yasası Basit Meta üreticilerini derinden etkiler. Ürünlerini satamayanlar doğal olarak önemli bir yıkıma uğrarlar.

Şimdi de bir örnekle bu durumun kendini nasıl gösterdiğini izah etmeye çalışalım:

Belirli bir yörede çeşitli şeylerin üretimini yapan Basit Meta üreticilerini düşünelim. Bunların kimisi pancar, kimisi mısır, kimisi ayçiçeği, kimisi soğan vb. vb. yetiştirmiş olsun.

Emperyalizmin sömürü ve zulüm politikalarına teslim olmayacağız!

Hasat zamanı bunlar ve yine bunlar gibi hemen hemen benzer şeylerin üretimini yapmış olanlar zorunlu olarak pazarda biraraya gelirler. Hepsi de ürününü en iyi bir şekilde pazarlamak ister.

Ama durum hiç de onların istemleriyle olmaz. Toplumun o üretilen şeylere duyduğu talep önemli bir sorundur. **Diyelim ki o yıl o pazarda mısıra duyulan ihtiyaç on ton iken, yirmi ton mısır sürülmüş olursa ne olur?** Hem mısırın fiyatı gerçek değerinin altına düşmek zorunda kalır, hem de ihtiyaç fazlası olan mısır satılmamış olur ve Marks'ın deyişiyle "sahibi de hapı yutmuş olur."

Bu durumun ayçiçeği, soğan, domates vb. vb. için de aynı olduğunu düşünürsek hapı yutanların sayısının epeyce artmış olduğunu görürüz.

Ama diyelim ki şeker pancarında durum böyle olmadı. Hatta, şeker pancarı ihtiyacıtan daha az miktarda pazara sürülmüş olduğu için bayağı rağbet gördü, gerçek değerinin çok üzerinde pazarlandı ve onu yetiştiren üreticiler de sevindi. Ama bu sevinç uzun dönem hep böyle gider mi? Elbette hayır. Bırakalım uzun süre gitmesini, bir sonraki hasat döneminde o ve onun gibilerin sevinçleri kursaklarında kalır.

Çünkü şeker pancarının iyi para ettiğini gören Basit Meta üreticileri bunun hep böyle olacağından hareketle şeker pancarı üretmeye yönelirler. Ama böyle düşünenler birkaç kişi değildir ki belki yüzlercedir. Bu defa ne olacaktır. Haliyle pazarda korkunç bir şeker pancarı birikimi. Toplum ihtiyacı kadarını alacak, geri kalanlar ise atılmak zo-

runda kalınacaktır. Yine istenen olmamıştır, umutlar suya düşmüştür. Ama birçoğu için yeni bir umut vardır, çünkü bu yıl sarmısak iyi para etmiştir, öyleyse haydin sarmısağa.

Bu durum böyle sürüp gider. Ve her hasat zamanı önemli bir kesim kendisini yıkımın girdap noktasında bulur. Bu dalgalanmalar aynı zamanda sınıf farklılaşmalarını da beraberinde getirir. Ürünü iyi bir şekilde değerlendiremeyen ve peşpeşe uğradığı yıkımlar sonucu giderek iyice yoksullaşan Basit Meta üreticileri proletaryanın saflarına doğru yol alırken; diğer bir bölümü de iyice palazlanıp burjuvazinin saflarına doğru yol alır.

Zaten Basit Meta Üretimi yapısı bakımından ikili bir niteliğe sahiptir. Onun birinci özelliği özel mülkiyet üzerine kurulmuş olmasıdır. Yani Basit Meta üreticisi üretim araçlarının sahibidir. Ve bu yönüyle o burjuvaziye yakındır. İkinci özelliği ise Basit Meta üretiminin kişisel emek üzerine kurulmuş olmasıdır. Yani Basit Meta üreticisinin kendisi bizzat emekçidir. Ki bu yönüyle de o proletaryaya yakındır.

Bu durum, yani Basit Meta üretiminin sahip olduğu bu ikili nitelik, yukarıda bahsettiğimiz yıkımlar sorunuyla da birleştiğinde sürekli olarak sınıf farklılaşmalarını gündeme getirmektedir. Şüphesiz ki bu gelişme seyri aynı zamanda Basit Meta üretiminin, Kapitalist Meta üretimine dönüştüğü süreci de içinde taşımaktadır. Yoksa Basit Meta üretimi, birdenbire kendiliğinden Kapitalist Meta üretimine dönüşmez.

Basit Meta üretiminin Ka-

pitalist Meta üretimine dönüşmesi için iki koşul gereklidir.

Bunlar:

a) Üretim araçlarının özel mülkiyet şeklinde oluşu (ki bildiğiniz gibi bu daha, ilkel komünal toplumun dağılma döneminde ortaya çıkmıştı).

b) Emek gücünün meta'ya dönüşmesi (ki bu da feodal toplumun dağılma dönemlerine rastlar).

Bu iki koşul içinde önemli olanı şüphesiz ki emek gücünün Meta'ya dönüşmesidir. Çünkü ancak bu öge ile birlikte Basit Meta üretimi Kapitalist Meta üretimine dönüşür. Üretim araçlarının özel mülkiyeti sorununa gelince bu öge hem Basit Meta üretiminde hem de Kapitalist Meta Üretiminde vardır. Yani bu her iki meta üretiminin de ortak ögesidir. Bu iki Meta Üretimi tarzını birbirinden ayıran en önemli özellik o halde, emek gücünün Meta olmasıdır. Yani birinde (Basit Meta üretiminde) emek gücü sömürsü yokken ve tersine Basit Meta üreticisinin kendisi emekçi; Diğerinde yani Kapitalist Meta üretiminde ise emek gücü sömürsü vardır. Kapitalist Meta üreticisi üretimini, emek gücü satın alarak gerçekleştirir.

KAPİTALİST META ÜRETİMİ

Ve bu tarz, Basit Meta üretiminin zemini üzerinde yükselmiştir. İşte bundan dolayı da Kapitalist Meta Üretimi tıpkı, Basit Meta üretiminde olduğu gibi toplumsal iş bölümü ve üretim araçlarının özel mülkiyeti üzerine kurulmuştur. Ama Kapitalist Meta üretiminde üretim araçlarının ve paranın sahibi olan kişi Basit Meta üretiminde

olduğu gibi bizzat üretimde bulunmaz. O üretim araçlarını harekete geçirip, üretimi gerçekleştirecek olan emek gücünü pazardan satın alır. Emek gücünün metaya dönüşmesi Kapitalizmde meta üretiminin yeni bir gelişme aşamasına varması ve evrensel hale gelmesi demektir. İşte bu anlamda da Kapitalist Meta üreticisi bu yeni ve özel türden Meta'yı istediği biçimde kullanır. Bu emek gücü metası ona üretim faaliyetinde yeni yeni metalar kazandırdığı gibi bir de muazzam bir artı değer bırakır. Üretimini zaten emek gücü sömürsü üstünde gerçekleştiren Kapitalist Meta üreticisi elde ettiği bu artı değerle sermayesini daha genişleterek yeni yeni emek güçlerini sömürmeye başlar.

Kapitalist Meta üretimi Basit Meta üretiminde olduğu gibi plansız programsız değildir. O nispeten daha planlı hareket eder. Bir işe soyunmadan önce çeşitli uzmanlar tutar araştırır, karını hesaplar ve öyle yatırım yapar. Ama böyle olmasına rağmen onlar bile aşırı kar dürtüsü ve rekabetin bir sonucu olarak kendilerini yıkımlardan kurtaramazlar. Sistemin dönem dönem girdiği devresel krizlerle bunların da bir bölümü iflas edip giderken bir bölümü daha da palazlanıp büyür.

P. Nikitin'in Ekonomi Politik'inden yapacağımız şu aktarma bu sorunun kavranması açısından önemlidir. Bakın ne deniliyor:

"Mister Fox bir milyon dolara sahip bulunmaktadır. Para pasif kalmamalıdır... ve tarih yinelenir." (1)

Hücre dayatmasına hayır! Tutsaklar onurumuzdur, onuru çiğnetmeyeceğiz!

Türk Telekom'un özelleştirilmesi yasallaştı; engel olunmazsa 30-40 bin emekçi işsiz kalacak

kıyak emekliliği sağlayan yasayı bir çırpıda yasallaştırmışlardır.

Son özelleştirme saldırılarından biri de 75 bin çalışanı ile, ülke geneline yayılan haberleşme ağı ve taşınır taşınmaz gayri menkulleriyle dev bir KİT kuruluşu olan Türk Telekom'u emperyalist tekellere ve yerli uşaklarına peşkeş çekilmesi girişimidir. Telekom'un özelleştirilmesi önünde

engel taşıyan yasal düzenlemeleri de maddeleştirerek meclisten geçiren egemenler, Türk Telekom'un özelleştirilmesi durumunda 30-40 bin emekçinin daha işine son verilerek işsiz milyonların arasına katacak. Türk Telekom pastasından pay kapmak isteyen emperyalist tekeller, şimdiden kapışmaya başlamışlardır. Bu peşkeş karşı, işini, emeğini, onurunu, alınterini, geleceğini, ülke bağımsızlığını savunan ve sahiplenilen herkesi, emek platformları altında örgütlü mücadeleye çağıran **Haber-Sen Genel Merkezi; Genel Hukuk Sekreteri Ali Yıldız'a** sorularımızı yönelttik.

ÖZELLEŞTİRME, EMPERYALİZMİN İÇİNE GİRDİĞİ KRİZİ ERTELEME ÇABASIDIR
DDSB: Devletin özelleştirme politikasıyla hedeflemek istediği nedir?

Haber-Sen Genel Merkezi Genel Hukuk Sekreteri Ali Yıldız: Devletin politikası ülkemizde egemen sınıf

olan komprador burjuvazi ve toprak ağalarının politikasıdır. Dolayısıyla bu politikalar emperyalizme bağımlı politikalar. Emperyalizmin içine girdiği ekonomik krizi geri kalmış bağımlı ülkelere aktararak erteleme veya geriye atma gibi bir çaba içerisindedir. Bunun örnekleri Dünya Ticaret Örgütünü'nün 1976 yılında almış olduğu kararları adım adım geri kalmış ülkelerde emperyalist politikalarıyla birlikte uygulamaya yönelik çabaları söz konusu. Buna karşı da Amerika'da yapılan DTÖ (Dünya Ticaret Örgütü) toplantılarına karşı dünya halklarının ve onların temsilcileri tarafından protesto edildi. Davos'ta da aynı politikaları gündeme getirdiler. Ülkemizde mevcut Anayasal ve yasal çerçevede kısıntılar halinde de olsa bu yasalar özelleştirmeye karşı engel teşkil ediyorlardı. Özelleştirmenin önünün açılması için, Anayasa'nın ilgili maddesi değiştirilerek MAI, MIGA gibi emperyalist anlaşmalara Danıştay'ın müdahalesini ortadan kaldırdılar. Sayıştay hepten müdahale edemiyor. Danıştay'ında sadece görüş belirleme doğrultusunda yetkisi var. Şimdi ülkemizde asıl önemli olan ülkemiz emekçilerinin bu özelleştirme politikalarıyla daha da köleleştirilmeye çalışılmasıdır. Egemen sınıfların emekçilere yönelik saldırıları onları daha çok yoksullaştırmaya, işini, aşını

kaybettirmeye yöneliktir. Bu politikaların en rezil uygulayıcısı emperyalist kurumlar da IMF ve DB'dir. Biz emekçiler ise uyanık davranmak her alanda örgütlü ve bilinçli bir şekilde bu politikalara karşı durmalıyız. Özelleştirmeyle halkımızın yarattığı değerlerin gasp edilmesine izin vermemeliyiz. Bu politikalar haklarımızı gasp eden tamamen suskun, örgütsüz, ekonomik çıkmaz içinde köleleştirilmiş bir toplum yaratmaya yönelik politikalar. Devletin özellikle enerji ve haberleşme iş kolunda gündeme getirdiği özelleştirme; ülkemizin tamamen bağımsızlığını ortadan kaldıran yer altı ve yer üstü kaynaklarını emperyalizme peşkeş çeken bir politikadır. Tek başına tekel olan Telekom karlı bir konumdayken, emperyalistlere ve onların uşaklarına tepside bir altın misali sunma çabaları içerisindedirler. Nitekim bunun yasal sürecini tamamladılar. Türkiye'deki tüm emekçilerin işçi sınıfı başta olmak üzere, kamu emekçileriyle birlikte, her platformda, İstanbul'da yeni mücadele sürecini başlatan İstanbul Emek Platformu ve yerel platformlarla bu saldırılara karşı koyması teşhir etmeksiz gerekir. Türk Telekom'un özelleştirilmesi halkımıza sunulan tüm hizmetlerin daha büyük bedellerde ödetilmesi anlamına geliyor. Özelleştirme halkımıza yönelik bir saldırıdır. Özel- →

Türkiye'deki egemen komprador burjuvazi ve büyük toprak ağalarının yönetiminde, bu emperyalist politikalarla birlikte, ülkemiz emekçi halklarının emeği ve alınteriyle kurulan KİT (Kamu İktisadi Teşebbüsler) ülke ekonomisinin can damarları olan ulaşım, enerji, haberleşme sektöründen özelleştirme adı altında emperyalist efendileriyle birlikte talana başlamışlardır. Özelleştirme saldırısıyla birlikte, işçi ve emekçilere yönelik, sendikalaştırma, işten çıkarmalar, sosyal güvenliğin tasfiyesi, mezarda emeklilik yasası, Bağkur, Emekli Sandığı ve SSK'nın özelleştirilmesi için sigortacılığın da özelleştirilmesiyle bu kurumların da bilinçli olarak devlet eliyle zarar ettirilmeleri gibi uygulamalarla özelleştirme hazırlıklarıyla çok yönlü bir saldırı furyası içine girmişlerdir. Kamu emekçilerine yıllık %15 zammı öngören egemenler, milletvekillerine

Emperyalizmin sömürü ve zulüm politikalarına teslim olmayacağız!

leştirme emperyalizmin içine girdiği krizi ertelemeye yönelik bir çabasıdır.

PEŞKEŞE KARŞI TÜM ÜLKE İŞÇİ VE EMEKÇİLERİNİ ORTAK MÜCADELEYE ÇAĞIRIYORUZ

DDSB: Bir ülkenin en önemli ekonomik ve stratejik gücü ulaşım, enerji ve haberleşme işkollarıdır. Enerji ve ulaşım sektörünün büyük bir bölümü özelleştirildi, peşkeş çekildi. Türk Telekom'un haberleşme sektörü içindeki ekonomik yapısı ve gücü nedir?

Ali Yıldız: Ülkemizde ve dünyada en karlı en temel ve en stratejik konumda olan, bir ülkenin candamarını oluşturan bir işkoludur. Emperyalizm son dönemde gözünü bu alanlardaki işletmelere dikmiştir. Haberleşme iş kolunda başlı başına bir tekel oluşturan Türk Telekom'dan PTT'nin T'sini ayırmayı planlayarak, bugüne kadar halkımızın vergileriyle oluşturulan genel bütçeden büyük paralar emperyalistlere peşkeş çekilerek montaj sanayi anlamında birçok yatırım yapılmıştır. İthal edilen tüm teknoloji montajdır. Alt yapısında büyük yatırımlar gerektirmesi emperyalist ve onların uşaklarının iştahını daha da kabartmaktadır. Türk Telekom'un peşkeşiyle özelleştirilmesiyle ülke kaybediyor, ülkenin bağımsızlığı kaybediyor. Özel sektör, istediği şekilde anlaşmalar yaparak bu anlaşmalar çerçevesinde istediği fiyat ve yatırımları yapacaktır. Bu peşkeş karşı başta haberleşme işkolunda çalışan emekçilerin işini kaybetmemesi anlamında sahiplenmesi ve tüm emek-

çilerle birlikte ortak mücadeleyi örgütleyerek geleceğimizi, ülkemizin geleceğini emperyalizme peşkeş çektirmeme anlamında mücadele edilmelidir.

DDSB: Sosyal Güvenlik ve Tahkim yasasıyla birlikte hız verilen özelleştirme saldırısı haberleşme iş kolunda çalışan işçi ve emekçilere nasıl yansımaya? Özelleştirmeye karşı nasıl tavır geliştireceksiniz?

Ali Yıldız: Ülkemizde bu emperyalist politikalar adım adım hayata geçirilirken biz emekçiler ise bu politikaların iç yüzünü teşhir ederek mücadele etmek zorundayız. Bu emperyalist politikalar özelleştirme dayatıldığında ülkemizde ve özellikle iş kolumuzda çalışan 30-40 bin emekçi işini kaybedecektir. Dolayısıyla biz Haber-Sen olarak mücadele etmek zorundayız. Bu mücadelenin haklılığını ve meşruluğunu çalışanlara aktarmak durumdayız. Çalışanlar da üretimden gelen gücünü kullanarak özelleştirme konusundaki politikaları teşhir edip bu peşkeşten yararlanan tüm sermaye gruplarına karşı mücadele etmelidir. Bu politikalar uzun vadeli politiklardır. Böyle parlamentodan uşakları aracılığıyla bir çırpıda geçirmelerine rağmen aynı kolaylıkla yaşama uygulayamayacaklar. Halkımız ve çalışanlar emeğine, işine ve geleceğine sahip çıkmak zorundadır. Çünkü ülkemizin yeraltı ve yerüstü kaynaklarını emperyalistler fütursuzca işleteceklerdir. Büyük paralar kazanılacaktır sırtımızdan. Ülkemiz halkı köle durumuna getirilecektir. Emekten ve emekçiden yana olan tüm kesimlerin ortak müca-

deleyi büyütme, örgütlenmeleri gerekmektedir. Emperyalizm demek kan ve göz yaşı demektir. Çünkü dünyada yaşanan savaşların ve birbirine boğazlatılan halkların ardında emperyalistlerin çıkar çatışmaları var. Önümüzdeki yüzyılın gerçekliği de bu emperyalist politikalara karşı Latin Amerika'da, Asya'da Afrika'da, dünyanın birçok yerinde muhalefet dalga dalga yükseliyor. Bunu her gün izliyoruz ve görüyoruz.

TÜRK-TELEKOM'U SATTIRMAYACAĞIZ

DDSB: Türk-Telekom'un özelleştirilmesine yönelik fiili bir adım var mı? Özelleştirme nasıl yapılmak isteniyor?

Ali Yılmaz: Şu anda yasal boyutunu çıkarttılar. 29 Ocak 2000 tarihinde TBMM'de özelleştirmeye yönelik yasa çıktı. Cumhurbaşkanı tarafından onaylandı. Resmi gazetede yayınlandı. Bu çıkarılan yasayla özelleştirme önündeki Anayasal ve hukuksal engeller ortadan kaldırıldı. Fakat emperyalist gruplara açık bir şekilde satılmadı. Sadece yönetim kurulunun ne şekilde oluşacağı, kaç bin kişinin çalışacağı, hangi kurumlarla bağlantılı olacağı vb. konular üzerinde duruldu. Dolayısıyla blok halinde satışlar olacaktır. Bu satışlara şu ana kadar açıktan talip olan yoktur. Sadece bir kaç tane kablo döşemeleri ve çeşitli teknolojik yatırımlara yönelik adımlar olmuştur. Devlet Türk-Telekom'un %49'unu satarken dolayısıyla kısa süre içerisinde %51'inde satacaktır. Bu halkı kandırma amaçlıdır. İşte %51'i devlete kalıyor diye kamuoyu alda-

tılmaya çalışılıyor. Özelleştirme adı altında peşkeş çekilme tamamlandığında halkımız görecektir ki, tükettiği, kullandığı hizmet daha pahalıya mal olacaktır. Alan sermaye grubu ve işbirlikçileri, istediği sayıda, istediği personeli çalıştıracaklar. İsteddiği konumda, istediği teknolojiyi getirecekler. Telekom hizmetinden kaynaklanan fatura tahsilatını bu emperyalist tekeller tahsil edeceklerdir. Yatırımını ise devlet üstleniyor, halkımızın sırtından kan emiciler tarafından toplanan bu paralar emperyalizme yatırım anlamında yine peşkeş çekilerek yine halkların sırtından büyük paralar kazanılacaktır.

Davos'ta yapılan toplantıda emperyalizmin uşakları övüne övüne, özelleştirmenin önündeki bütün yasal ve Anayasal engeller kalkmıştır. MAI, MIGA, Tahkim yasası çıkmıştır. Telekomun özelleştirilmesi, mezarda emeklilik yasası çıkmıştır diyecekler. Şimdi de sağlık hizmetlerinde özelleştirme çabasındadırlar. Ayrıca nükleer enerjiyi ülkemize taşıma gayretlerine hız verildi.

Biz bu politikayı biliyoruz. Bunlar emperyalist politiklardır. Halkımızı daha fazla sömürmek, daha fazla köleleştirmektir. Tüm işçi ve emekçiler bu saldırılara karşı tüm alanlarda mücadele ederek bu mücadelesini ortaklaştırarak yerel platformlar altında birleştirmelidir. İstanbul'da adımları atılmıştır. Bu adım yerel emek platformlarına ülkemizin her yerinde yoğunluk kazandırılmalı ve pekiştirilmelidir. Saldırılara karşı bir cephe açmalı ve yoğun bir mücadele içerisinde girmeliyiz.

Hücre dayatmasına hayır! Tutsaklar onurumuzdur, onuru çığnetmeyeceğiz!

MAI ve Küreselleşme Karşıtı Yürüyüş

Türkiye MAI ve Küreselleşme Karşıtı Çalışma Grubu'ndan bir delegasyon, nisan ayında dünya MAI karşıtları koalisyonunun strateji belirleme toplantısına gitmişti. Burada öğrendiklerimiz, bizi dehşete düşürdü. Dünya Ticaret Örgütü, (WTO) içinde muhalif konumda olan Hindistan gibi ülkelerin daimi büyük elçileri, toplantıya katılarak, gündemler hakkında bilgi verdiler. Çok taraflı Yatırım Anlaşması MAI'nin WTO'ya gideceği biliniyordu. Ancak 30 Kasım'daki WTO zirvesinde MAI'den çok daha geniş bir anlaşmalar turunun insanlığın ve gezegenin geleceğini tehdit eder biçimde başlatılmak istendiği ortaya çıktı. Gelişmekte olan (Siz, emperyalizm tarafından geri bırakılmış ülkeler anlayın. Yayıncının notu) ülkelerin tarımının çökertileceği, sosyal devletin son kırıntılarının da ortadan kaldırılacağı ve ulusötesi şirketlerin hiçbir emek hakkı, çevre vb. kaygı duymadan hareket edeceği bir dünya tasarlanıyordu. Dünya halklarına yapılan bu saldırının fark edilmesi gecikmedi. Bütün dünyada başta emekçiler olmak üzere çevreciler, yurttaşlık hareketleri, çiftçiler, öğrenciler bu zirveye karşı tepki koymanın gerekliliğini tartışmaya başladılar. Çalışma grubu olarak, bu süreçten kendi ülkemizdeki ilgili kesimleri haberdar kılmaya çalıştık. Yazılı çalışmalarla yetinmeyerek işçi konfederasyonlarından başlayarak bir çok örgütün başkan ve yönetimlerini birkaç defa ziyaret ederek görüştük. 30 Kasım yaklaştıkça da bütün dünyada hazırlıkları yapılan bir direniş Türkiye'den de bir ses katabilmek için "MAI ve Küreselleşme Karşıtı Yürüyüş"ü organize ettik. Küçük bir otobüsle Trakya'dan başlayıp, Batı Anadolu'nun bir bölümünü dolaştık. WTO gündemlerini ve 30 Kasım'ı anlatmaya çalıştık. Küre-

selleşme denilerek pazarlanan, emperyalizmin bu yeni saldırısının ülkemizdeki doğrudan sonuçları olan tesislere, bölgelere özellikle gittik. 3500 km yol katederek, yerel katılımlarla, protesto amaçlı 18 basın açıklaması 4 şehirde panel ve 4 de sohbet biçiminde kahve toplantısı gerçekleştirdik. Çalışma grubu içinden TMMOB, MMO İstanbul Şubesi, CUMOK, Eğitim-Sen 2 Nolu Şube, İTO, ZMO İstanbul Şubesi temsilcileri ve bir sağlık çalışanı tamamına kimi de bir bölümüne katıldılar. Ayrıca EMEP'ten bir temsilci tamamına, TMMOB 2. başkanı, SİP ve Greenpeace'ten birer temsilci bir bölümüne katılırken, Evrensel ve Atılım'dan haberci arkadaşlar tamamında Cumhuriyet gazetesi ve Sol dergisinden gelenlerin bir bölümünde bizimle beraber oldular.

Etkinlik Notları

22 Kasım Pazartesi

Yerel organizasyonlarla ilgili sorunlar yüzünden programın ilk bölümünde bazı etkinliklerin iptali biraz canımızı sıkırsa da yola çıkmış olmak bize keyif veriyor. **İlk durağımız olan Çorlu'da tarım üzerine oynanan oyunları ve serbest bölgeleri vurgulayacağız.** Daha önce programda olan Cargill yerine Novartis önüne gitmeye karar veriyoruz. Burada Cargill'in küçük bir satış yeri, ama rakibi Novartis'in büyük bir tohum tesisi var. Ziraat Odası Başkanı, KESK, TMMOB, ÖDP ve ADD'den yerel temsilcilerle bir basın açıklaması yapıyoruz. Pankartlarımızda, "MAI ve KÜRESELLEŞMEYE KARŞI YÜRÜYÜŞ", "30 KASIM'DA GELECEĞİMİZ YOK EDİLMEK İSTENİYOR" "SÖMÜRÜ, SOYGUN VE TALANLARIYLA, İNSANLIĞI VE GEZEĞENİ FELAKETE SÜRÜKLEYEN TEKELLERİN DÜNYA TALAN ÖRGÜTÜNÜN (DTÖ) TOPLANTISINA KARŞI İNSANLIK ONURU

İÇİN YÜRÜYÜRÜZ" ibareleri var. Basın açıklamasını yapan **Celal Beşiktepe**, ulus ötesi tarım tekellerinin tarımı nasıl ele geçirmek istediklerini, WTO toplantısında yapılmak istenilenleri ve Trakya için önemini anlatıyor. Jandarma ile yaşanan kısa bir kimlik gösterme tartışmasından sonra Avrupa Serbest Bölgesi'ne (SB) gidiyoruz. **Tel örgütle çevrili iki milyon metrekarelik bu alan bir serbest bölge haline getirilmek istenen dünyayı çok güzel anlatıyor.** Celal Beşiktepe'nin bölgeyi incelemek istediğini söylemesi üzerine bizi, Çorlular ve yerel, ulusal basın temsilcilerini lüks döşenmiş konferans salonuna alıyorlar. Böylece kendiliğinden ve ilginç bir forum başlıyor. SB'nin Genel Müdür Yardımcısı kısa sunuşu arkasından gelen sorularla bunılıyor. Daha sonra **Celal Beşiktepe SB'lerin küreselleşme sürecindeki yerini, yoğun sömürü alanları olmasını, çevreye verdikleri zararları kara para aklamadaki rollerini anlatıyor.** Son olarak bir arkadaşımızın konuşması üzerine yönetici isyan ettiğini söylüyor. Gülerken buradan ayrılıyor.

23 Kasım Salı

Günümüz tatsız bir olayla başlıyor. EGS gibi holdinglerin İstanbul Ayamama deresindeki yağmalarını gözönüne sereceğimiz basın açıklaması için gittiğimiz yerde aracımızın parkı yüzünden kavga çıkıyor. Daha henüz toplanma bile başlamadan, bu dere yatağı üzerinde yerleşmiş olan TIR parkçıları ve sonradan araçlarında üç hilalli işaretler olduğunu gördüğümüz esnafın saldırgan üslubu ile karşılaşılıyor. Kavga sonucu esnaftan bir kişinin hastaneye gitmesi ve bize satırla saldırmaları, Beykoz'daki basın açıklamasını kaçırmamıza yolaçıyor. Herhangi bir arkadaşımızın yaralanmamış olması tesellimiz oluyor.

Beykoz girişiminden temsilcileri ve işçilerin hazır olduğu kapatılmak istenen Beykoz Deri fabrikasının önündeki basın açıklamasını Ayamama'ya gelmeyen arkadaşlarımızdan biri yapıyor. Ardından kısa bir süre göz altına alınarak bırakılıyor.

24 Kasım Çarşamba

Sabah 10:00'da **İzmit Seka kağıt fabrikasının** önüne gittiğimizde, yoğun yağmura rağmen KESK, TMMOB, Selüloz-İş, ÖDP ve yerel çevre örgütlerinden temsilcilerin, Halkevci-lerin, EMEP'lilerin ve öğrenci gençliğin beklediğini görüyoruz. Benim ve Cemalettin Küçük'ün yaptığı açıklamalar küreselleşmenin kamusal herşeye düşman olduğunu, bu süreçte SEKA gibi kamu işletmelerine yer olmadığını vurguluyor ve WTO toplantısını anlatıyor. "MAI, MIGA, Tahkim, Kahrolsun Emperyalizm" sloganı ile eylem bitiyor. Bu slogan bundan sonra neredeyse tüm açıklamalarda kullandığımız slogan haline geliyor.

TÜPRAŞ'ın önüne geçtiğimizde yağmur devam ediyor. Basın mensuplarının isteği üzerine Celal Beşiktepe, otobüste özelleştirme ve yağma süreçlerinin küreselleşmeyle olan ilgisini ortaya koyan bir açıklama yapıyor.

Kocaeli'ndeki Yuvacık Barajı, bugünün üçüncü durağı. İçme suyu toplama amaçlı barajın yapıldığı yerdeki doğa güzelliği hepimizi büyülüyor. Bu baraj YİD yöntemiyle yaptırılmış. Üstlenici İngiliz şirketi Thames Water'e fiyat ve miktar belirterek alım garantisi verilmiş. Baraj bitince piyasa değerinin iki üç katı fiyata kimse su almadığı için devlet her ay milyonlarca dolar tazminat ödedi. Körfez depremi sonrasında ise Sapanca gölünden gelen su borularının hasarı bahane edilerek, kamu işletmelerine iki kat pahalı fiyattan su satılıyor. **Koç-Ford ortaklığına veri-** →

Emperyalizmin sömürü ve zulüm politikalarına teslim olmayacağız!

len SEKA fidanlığını da gördükten sonra İzmit programını noktalyoruz.

25 Kasım Perşembe

İlk durağımız Sakarya Karasu ile Kocaeli Kefken arasındaki 100 bin dönümlük İpekyolu Vadisi serbest bölgesi alanına gidiyoruz. Serbest şehir olarak adlandırılan bu bölgenin içinde kalan İhsaniye Köyü'nde daha önce de gittiğimiz bir kahvede köylülere ve basına açıklama yapıyoruz. TMMOB, bu bölge için Danıştay'da açtığı iptal davasında yürütmeyi durdurma kararı alarak, şimdilik bir hukuki zafer elde etti. Son durumu köylülere anlatıp ve serbest bölgeler konusunda daha önce de verdiğimiz bilgileri tekrar ediyor ve Yalova Aksa'ya doğru yola çıkıyoruz.

Aksa önünde dövizleriyle bizi bekleyen Taşköprü halkı ve Bursa'dan TMMOB temsilcileriyle birlikte 6500 ton zehirin toprağa, havaya ve denize karışmasına yol açan bu fabrikayı protesto ediyoruz. Küreselleşme sürecinde kirli, katma değeri düşük, eski teknoloji, böyle tesislerin bizim gibi ülkelere kaydırıldığını belirtiyoruz.

Bursa'da TÜBİTAK salonunda yapılan panele Bursa'nın hemen bütün kitle örgütlerinden temsilciler katılıyor. Bursa'da bir MAI karşıtı çalışma grubu oluşturma kararı alınması bizi sevindiriyor.

26 Kasım Cuma

Sabah 10'da İznik gölü havzasında kurularak 3-6 ton zehirli atık su çıkaracak olan Cargill'in önünde oluyoruz. Danıştay'ın durdurma kararlarına rağmen deneme üretimi yapan Cargill'in başka özellikleri de var. Türkiye bütçesi kadar ciro su olan ulusötesi tekel, dünyanın en büyük özel sahipli şirketi. Dünya tahıl ticaretinin dörtte birini elinde bulunduruyor ve WTO'nun tarım gündemini oluşturanların da başında geliyor. Üç minibüs kaskılı kalkanlı, jandarma ve ayrıca kameralı bir JİT aracının eşliğinde basın açıklamamızı yapıyoruz.

Hemen yakındaki Asilçelik

önünde ise, bu fabrikanın 1978'de sahibi Koç iken battığını ve devletin aldığı hatırlıyor, şimdi yeniden özelleştirilmek istenmesinin mantığını sorguluyoruz.

Saat 15 civarında Bandırma ETİ Bor tesislerinin önüne geldiğimizde bizi görkemli bir karşılama bekliyor. Çoğunluğu Bagfaş'ın grevci işçileri ve onların eşlerinden oluşmuş kalabalık, sloganlarla bizi kucaklıyor. Dünya rezervinin üçte ikisinden fazlasına sahip olduğumuz Bor madeni işleyen bu tesisin özelleştirilmesindeki emperyalist çıkarları anlatıp, hep beraber Bagfaş'a gidiyoruz. "Yaşasın sınıf dayanışması" sloganları eşliğinde greve desteğimizi belirtiyoruz.

Panel Petrol-İş lokalinde yapılıyor. Yeni Dünya Düzeni'nin işçilere biçtiği örgütsüzlük kefeni panelin ana konusu. Akşam konaklamak için işçi ve kamu emekçilerinin evlerine dağılıyoruz. Sohbet evlerde devam ediyor. Yerel TV'lerde kendimizi izliyoruz.

27 Kasım Cumartesi

Öğlen saatlerinde Çan'ın meydanında oluyoruz. Çanak-kale Emek Platformu ve Çevre Platformu tarafında karşılanıyoruz. Yapılmak istenen Çan Termik Santrali üzerinden ülkenin bir enerji çöplüğü haline getirilmesine karşı çıkıyor ve nükleerci çetelerin oyunlarını açıklıyoruz. Kazdağlarındaki müthiş ormanları göstererek "Serbest Ağaç Kesimi" anlaşmasını protesto ediyoruz.

Berberce Çanakkale'ye, Cumhuriyet Meydanı'na gidiyoruz. Bekleyen kalabalık kitlenin taşıdığı pankartların arasında "Dur yolcu, Boğazdan MAI geçemez" dikkatimizi çekiyor. Boğaz Köprüsü projesi üzerinden petrol ve otomotiv tekellerinin dayattığı karayolları politikalarını açıklıyoruz. Bursa'dan itibaren her gittiğimiz yerde değişik saatlerde, eylem sırasında elektriklerin kesilmesi garibimize gidiyor. Bizi izleyen polis sayısında da artış gözleniyor.

Altınoluk'ta bir yerel dernek lokalinde sohbet ediyoruz. Yine

karanlıktayız. Kazdağlarının eteğinde bir kanyonun ağzında ayrılmış otel bize iyi bir dinlenme şansı veriyor.

28 Kasım Pazar

"Altın'cı filo" şirketlerinden Tüprağ'ın ilk kovulduğu yer, olan Küçükdere köyünde kahvede sohbet yapmak üzere yola çıkıyoruz. Çanakkale'den itibaren gideceğimiz yerlerdeki insanlar uyarılmaya başlanmış. Bu köyün de muhtarına bize yüz vermemesi istenmiş. Kahve sohbetimizi bitirip, Bergama Çam Köyü'ne doğru yola çıkıyoruz. Binlerce köylü önceden ilan edilmiş geliş saatimizden çok daha önce karayolunu trafiğe kapatarak tahkimi, nükleer santralleri ve Eurogold'u protesto ediyorlar. Şaşırtma amaçlı bu saat değişikliğinden haberimiz oluyor ama yine de bu muhteşem karşılaşmaya geç kalıyoruz. Çam ve Narlıca Köy meydanlarında yürüyüşümüzün amacını açıklıyoruz. İzmir'den ve Bergama'dan desteğe gelen çok sayıda dostumuz da var. İzmir'den gelen çok sayıda dostumuz var.

İzmir'den gelen otobüsle beraber, panel için İzmir'e geçiyoruz. Kalabalık resmi, sivil ekiplerle sadece bizim araca özel yapılan trafik kontrolleri artıyor. Baro'daki panelde hizmetlerin serbestleştirilmesiyle yaşanacakları öne çıkarıyoruz.

29 Kasım Pazartesi

Altın arama çalışmalarının başladığı Uşak, Eşme yeni durağımız. ADD lokalinde altın madenciliği ve yürüyüşümüz konusunda bilgi veriyoruz. İzmir'de bize ayrıldığı söylenen yerde kalmadığımız için ve Eşme'ye kadar otobüsümüzün farkedilmemesi bizi bekleyen kaymakam ve diğer görevlileri telaşa düşürmüştü. "Büyük" eylemler bekleyen, kaymakam, emniyet müdürü, jandarma komutanı ve belediye başkanına, Eşmelilerin isteği üzerine gidiyoruz ve metalürji mühendisi olan Cemalettin altın madenciliği konusunda bir brifing veriyor. Elektrikler kesilmeye devam ediyor.

Akşam saatlerinde yine

elektrikleri kesik olan Eskişehir'e ulaşıyoruz. İlk özelleştirilen fabrika olan Basma fabrikası önündeki kalabalığın bizi çiçeklerle karşılaması karşısında gözlerimiz yaşaracak kadar duyulanıyoruz. Basın açıklamasının arkasından panel yapılacak olan MMO Eskişehir şubesi eğitim binasına gidiyoruz. Şüphesiz bina karanlıkta. Yan taraftaki caddede ve dolayısıyla orada bulunan merkez binada elektrik var. Ayakta kalmak pahasına oraya geçiyoruz. Ama daha hepimiz girerken burada da elektrikler kesiliyor. Mum ışığında ama son derece canlı bir panel oluyor. Bitirince dışarı çıkar çıkmaz elektrikli geliyor. Bizim cadde dışında zaten çoktan gelmiş. Artık yemeğe, hatta tuvalete bile polis ekibi eşliğinde gidiyoruz.

30 Kasım Salı

Bugün başta WTO toplantısının yapıldığı ABD'nin Seattle kentinde olmak üzere, bütün dünyada büyük eylemler bekliyoruz. Bizim de son durağımız Ankara Polatlı'daki çevirmede iç çamaşırılarıma kadar aranıyoruz. ODTÜ kavşağında Odalar'dan, KESK'e bağlı sendikalardan, TÜMTİS'ten, EMEP'ten yöneticiler ve öğrenciler tarafından karşılanıyoruz. Her gittiğimiz yere önceki yerlerden selam getiriyorduk. Ankaralılar'a, Eskişehir'in karanfillerini veriyoruz. Berberce Kızılay'a doğru gidiyor ve Meşrutiyet Caddesi'nden Güvenpark'a sloganlarla yürüyoruz. EMEP ve SİP'lilerin dövizleriyle yoğun katılımı bizi sevindiriyor. Yürüyüş güzergahını ve WTO gündemlerini anlatıyoruz. Sözlerimiz sloganlarla kesiliyor. Sesi kısılırcasına bağırarak konuşan Cemalettin'in sözleri Kızılay'da yankılanıyor: "Dünya Talan Örgütü toplantılarına gidenleri uyarıyoruz. Sakın ola bu anlaşmalara imza atmayın. Eğer atarsanız da geri gelmeyin. Hangi ulusötesi şirketin vatandaşıysanız o şirkete gidin"

Armağan Öztuksavul

12-12-1999

Hücre dayatmasına hayır! Tutsaklar onurumuzdur, onuru çiğnetmeyeceğiz!

(Başarafa 24. sf'da)

yok, hatta yanlış planlamaktan kaynaklı zararlı yatırımlarda bulunulduğunu söylerken komprador patron-ağa devletin yöneticileri nükleer enerji santralleriyle enerji "darboğazından" kurtulmaktan bahsetmektedir. **Bunların nedeni emperyalistlere ve yerli uşaklarına talan alanı yaratma çabalarıdır.**

Şimdi ise nükleer enerjinin ekonomik olup olmadığına bakalım. Dünyada nükleer enerji 1950'lerden itibaren kullanılmaya başlanmış, 1966'da maksimum düzeye ulaşmış günümüzde ise nükleer enerji reaktörleri yılda 1-2 tane, ancak satılır hale gelmiştir. **Enerji santralleri içinde yatırım maliyeti en fazla olan nükleer enerji santralleridir. 4 aralık Evrensel gazetesinde yeralan bir habere göre "Bir nükleer santral ABD'de 250 milyon dolara yapılıyor-**

yorken, aynı santralin sökülmü 2 milyar doları buluyor". Bu da gösteriyor ki nükleer santralleri yapmak bir dert, kullanmak başka bir dert, sökülmü ise daha başka bir derttir. Türkiye'de nükleer enerji santrali yapımı 5 milyar doları bulmaktadır. Bu santralden 10 tane yapmayı düşünen TC, 50 milyar dolar harcamak zorunda. Elinde nakit para olmadığından kredilerle yapacaktır bu santralleri. Dış borcu 100 milyar dolar, dışa bağımlılığı %50 oranında artmış olacaktır. 500 milyon dolar alabilmek için IMF'ye vermedikleri taviz kalmıyor, buna karşın 50 milyar dolar yeniden borçlanmayı göze alarak en pahalı enerji kaynağı olan nükleer santral yapmak istiyor. **Bunlar halkı düşünen bir zihniyetin yapacağı iş değildir. Bunları ancak**

halkın emeğini peşkeş çekmek isteyen bir zihniyetin ürünüdür. Halkımız bunu görmeli ve bu politikaların gelip geçici olmadığını, devlet politikası olduğunu kavramalıdır.

Enerji üretiminde santrallerde kullanılan yakıtların birbirine göre durumları ise şöyledir; 1 kwh elektrik enerjisi için gerekli **nükleer yakıt 4 cente, linyit 1.32 cente, petrol 3.34, doğalgaz 2.36 cente mal olmaktadır. En pahalıları sırasıyla nükleer yakıt, petrol ve**

kurmak demek bu ülkelere bağımlı kalmak demektir. Biz halklar olarak bu politikalara izin vermemeliyiz. Bu politikalara izin vermek demek, emperyalistlere olan bağımlılığın daha da artması demektir. Emperyalizme bağımlılık ise hayatımız boyunca ve çocuklarımızın hayatı boyunca, emeğimizi, ekmeğimizi yeraltı ve yerüstü kaynaklarının talan edilmesi demektir.

Nükleer enerji doğaya ve insana zarar vermektedir. Bu santrallerde kullanılan uran-

patlaması veya aşırı gaz kaçırması halinde yukarıdaki hastalıkların oranı yükselirken ani ölümlerin de yaşandığı pratik örneklerinden görülmektedir. 1986 yılında gerçekleşen Çernobil nükleer faciasında binlerce insan ölmüş, binlercesi sakat kalmış, on binlerce çocuk troid kanserine yakalanmış ve hala da yakalanacaktır. Bu faciadan etkilenen ülkeler arasında bizim ülkemiz de vardır. Özellikle Karadeniz Bölgesi insanı bu faciadan en çok etkilenen insanlarımız olmuştur.

Karadeniz bölgesinde yetiştirilen tarım ürünleri fındık ve çay radyasyondan etkilenmiştir. Radyasyonlu çay ve fındık o zamanki devlet yetkilileri tarafından ülkemiz insanına yedirilmiş ve içirilmiştir. Bunu yaparken de yüzüsüzce radyasyondan birşey olmaz saçmalığını ortaya atmışlar, karışımıza geçip o çayları içiyor numarası yapmışlardır. Bugün ülkemizde sakat çocukların doğmasına neden olanlar o dönem devlet başında olan kişilerdir. Facianın etkisinin geçmediği yerler vardır. Bu yerlerden biri de İngiltere'dir. İngiltere bugün hala tarımda kısıtlamalar uygulamaktadır.

Nükleer santralleri savunan devlet yetkilileri Çernobil eski teknoloji olarak niteleyebilirler, onlara örneğimiz en çok imrendikleri ülkeler olan iki emperyalist ülkeden örnek vereceğiz. **Birincisi ABD 1979 yılında nükleer reaktörlerinde gaz sızıntısı olmuştur. İkinci örnek ise teknolojinin en çok kullanıldığı ülke Japonya, Japonya'da eylül 1999'da nükleer gaz sızıntısı olmuştur.** Ki bunlar halklara yansıyanlardır. Bir de halklara yansımayanlar vardır. Bunlardan halklar ne kadar etkilendi onu bilmiyoruz. Zira emperyalizm talan üzerine kurulu bir düzen ol-

doğalgazdır. Bu yakıtların pahalı olmasının nedeni ithal enerji kaynakları olmalarıdır. Yani dışa bağımlılık sözkonusu olmaktadır. Yukarıdaki enerji kaynaklarının en ucuzu linyittir. Linyitin dışa bağımlı bir özelliği yoktur, Türkiye'de 8.4 milyar ton linyit rezervi vardır. Bu kaynakların dışında **yenilenebilir enerji kaynaklarının su, rüzgar, güneş gibi hammadde için herhangi bir maliyeti yoktur.** Yatırım ve hammadde kaynaklarını karşılamamızdan da görüldüğü gibi, **en pahalı enerji üretimi nükleer santrallerde olmaktadır.** Bunun yanında hem teknik yönden dışa bağımlılığı artırmaktadır. Nükleer santrallerde kullanılan uranyumların kullanılabilir hale gelmesi dört ülkede gerçekleşmektedir. Bunlar ABD, Kanada, Ukrayna ve Almanya'dır. Nükleer santral

yum ve plutonyum elementleri kullanılmaktadır. Bu elementler işlenirken radyasyon gazı yaymaktadır. Yayılan bu radyasyon (radyo aktif ışınlar) insanlarda kanser, lösemi, çocuklarda **troid kanseri** hastalıklarına neden olmaktadır. Örneğin ABD'de nükleer santralin 80 kilometre çevresinde yaşayan **kadınlarda meme kanseri oranı normal zamana göre artışlar göstermiştir.** Yine ABD'de nükleer enerji santralleri yakınlarında yaşayan insanlarda radyo aktif gazlar nedeniyle 1978-1986 yılları arasında **lösemi hastalığı oranı %400 artış göstermiştir.** Radyo aktif gazlar bir tek insana değil, doğadaki bütün canlılara zarar vermektedir. İnsanlar bu canlıları gıda olarak kullandığında insana olan zararı kat kat artmaktadır.

Nükleer santrallerde reaktör

Emperyalizmin sömürü ve zulüm politikalarına teslim olmayacağız!

duğu için hiçbir zaman insanlara gerçekleri söylememiş, söylemeyecektir. Bundan dolayı halka yansıyanlar, yansımayanlar arasında devde kulak kalır.

Normal zamanlarda nükleer santrallerin böyle zararları olurken, doğal felaketlerde ve bir savaş durumunda ise katliamın boyutu kat kat artmaktadır. Akkuyu'da yapılması düşünülen santralin 25 KM yakınından fay hattı geçmektedir. Bu bize 17 Ağustos depreminde fay hattı üzerine kurulan Tüpraş ünitelerinin yanmasını hatırlattı. Tüpraş'da felaket şansı eseri atlatılmıştır. Türkiye ABD emperyalistleri tarafından Ortadoğu, Kafkaslar, Orta Asya ve Balkanlar'da ileri karakol olarak kullanılmaktadır. Yukarıda belirttiğimiz gibi "yeniden yapılandırılma"ıyor. Bu çerçevede faşist TC devleti bu bölgede ABD emperyalizminin maşası haline gelmektedir. Bölgede gerçekleşen enerji kapışmasında başkaları adına taraf olmaktadır. Bunları faşist TC devletinin EEF (Eisenhower Exchange Fellowship) burslu ABD çıkarlarını halkımızın çıkarlarından çok savunan Cumhurbaşkanı ya da petrol tröstü Rockefeller'in bursundan yararlanan TC devletinin başbakanı düşünmez. Onlar emperyalistlerin ve yerli uşakları komprador patron-ağaların çıkarlarını düşünürler.

Nükleer santrallerin diğer bir zarar kaynağı da atıklardır. Nükleer santral atıkları da çevreye ve topluma zarar vermektedir. Günümüzde nükleer enerji atıklarını tamamen temizleyecek bir teknoloji yoktur. Ve halen dünyamızda 200 bin ton nükleer atık vardır. Bu atıklar insan ve diğer canlıların yaşamlarını tehdit etmektedir. Bu atıklardan kurtulmak ise uzun yıllar almaktadır. Buradan da görüldüğü gibi bu atıklardan tamamen kurtulabilmek için çok uzun yıllar geçmesi gerekiyor. Bunun farkında olan emperyalist ülkeler,

atıklardan kurtulma yolu olarak; atıkları, ya okyanuslara bırakmaktadırlar ya da para karşılığı geri kalmış ülkelerin topraklarına bırakmaktalar. Zira emperyalist ülkelerde halkın çevre bilinci geri kalmış ülkelere oranla daha iyidir. Geri kalmış ülkelerde toplumsal ve siyasal bilinç yerleşmemiş olmasından ve ülke yönetimlerinin faşist olmasından yararlanılmaktadır. Böylece dünya, özelde de sömürge ve yarı-sömürgeler emperyalistlerin çöplüğü haline gelmektedir.

Dünya temiz enerji kaynaklarına yönelirken Türkiye, emperyalistlerin özelde de ABD emperyalizminin denetiminde olan IMF ve Dünya Bankası'nın dayatmalarıyla nükleer enerji santrallerine yöneliyor. Dünya nükleer enerjiyi terketmektedir. İşte buna örnekler, **ABD 1978'den beri nükleer santral kurmuyor, nükleer enerji santrallerini 1000 taneye çıkarmayı hedefliyordu, ancak 195 tanede kaldı.**

1974'den sonra sipariş edilen 116 santral iptal edildi. **Almanya 1982'den beri, Kanada 1975 yılından sonra nükleer santral yapmadı. Brezilya ise yapımı bitmek üzere olan ikinci santralinden ve 1.1 milyar dolar harcadığı üçüncü santralinden vazgeçmiştir. İspanya ve İsviçre'de 2000 yılına kadar tüm nükleer santral projelerini askıya aldı. İsveç 2010 yılına kadar nükleer santrallerin tümünü kapatma kararı aldı. Rusya 27 santralin yapımını durdurdu. Bu örnekleri artırmak mümkün, ancak bunların yeterli olacağı kanısındayız.**

Emperyalist ülkeler batmakta olan nükleer enerji tekellerine pazar arayışı içindedirler. Kendi ülkelerinde kullanmadıkları nükleer santralleri yarı-sömürge ülkelere dayatmaktadırlar. Bu dayatmaları IMF ve Dünya Bankası gibi emperyalist kuruluşlarla yapılan **stand-by anlaşmalarında ön koşul** olarak koymaktadırlar. Aksi takdirde kredi vermeyeceğini bildirmektedirler. Böylece te-

keller dünyada zorla pazar yaratmış oluyorlar. Emperyalist tekeller tüm dünya halklarının yaşamı pahasına nükleer santral, nükleer silah vb. katliam araçları ve sömürü alanları yaratmaktadır. Bizim gibi ülkelerin egemen sınıflarının işine geldiği için de bu tür anlaşmalara halkımızın haberi olmadan imza atmaktadır. Bu imzalar atıldıktan sonra bir sabah uyandıığımızda enerji "darboğazında" olduğumuzu öğrenmekteyiz. Tıpkı bir sabah uyandıığımızda ABD gizli örgütü CIA'nın yönlendirmesinde TC ordusunun **12 Eylül faşist darbesini** yaptığını öğrendiğimiz gibi.

Nükleer enerjinin ekonomik olmaması, insan olmak üzere tüm canlıların yaşamını tehdit etmesi ve çevre güzelliklerine zarar verdiği en önemlisi ise ithal teknoloji olması, yani dışa bağımlılığı getirdiği için tercih edilmemesi gereken bir enerji kaynağıdır. Onun yerine yenilenebilir enerji kaynaklarına (**su, rüzgar, güneş**) yönelmek bugünü için doğru olanıdır. Ancak **emperyalistlerin dayatmaları sonucu kendi kaynaklarımızı örneğin linyiti dahi kullanamamaktayız.** Bunun nedeni egemen sınıfların emperyalistlerin uşaklığını yapmalarından kaynaklanmaktadır. Bu zinciri kıramadığımız sürece, onların dayatmalarına bütün halk olarak maruz kalmaya devam edeceğiz. Bu politikalara maruz kalmamanın yolu, örgütlenmekten geçmektedir. İnsan gibi yaşama hakkımızı kullanmak için alanlara çıkmalıyız, örgütlenmeliyiz ve emperyalizme, faşizme karşı savaşmalıyız.

Alanlara çıkmanın en iyi örneklerini bize Bergama köylüleri göstermekte. Emperyalist Eurogold şirketine karşı haklı bir mücadeleyi hiç durmadan sürdürdüler. Ve hem emperyalistlere, hem de onların uşaklarına geri adım attırdılar. Bergama köylüleri mücadelelerine devam ediyorlar. En son 25 aralık 1999 tarihinde

tahkim ve nükleer santralleri protesto etmek için Ankara'da TEAŞ'ın önünde toplandılar. Bu eylem ayrıca Akkuyu'lulara destek eylemiydi. Bergama köylülerini polisler gözaltına aldılar. Ancak onlar bu tür baskılara alıştı. Zira Bergamalılar kaç defa saldırılara maruz kalmalarına karşın, alanlara çıkmaktan vazgeçmediler. Bu eylemden bir gün sonra yani 26 Aralık 1999 tarihinde Akkuyu nükleer santralinin protesto amacıyla Mersin'de "Nükleer Kıyıma ve Uluslararası Nükleer Sömürüye Hayır!" mitingi düzenlendi. Mitinge 24 demokratik kitle örgütü ve Akkuyu köylüsü katıldı. Eyleme yaklaşık 3000 kişi katıldı. Kitle sloganlarla nükleer enerji santrallerini protesto etti. Emperyalistlere ve onların uşaklarına karşı mücadeleyi alanlara çıkararak kendi sorunlarımıza sahip çıkarak vermeliyiz. İleriki günlerde, faşizmin saldırısı daha da artacak. Özellikle tahkim yasasıyla birlikte artık Türkiye halkları, Bergama'da olduğu gibi yerel mahkemelere başvurarak, talanı ve insanlara zararlı projeleri durduramayacak. Tahkimle birlikte halkımızın emeğinin ve ülkemizin yerüstü ve yeraltı kaynaklarının sömürüsü artarak devam edecek. Tahkim halkımızın elini-kolunu bağlayacak. Emperyalist şirketler ise pervasızca sömürülerini sürdürecekler. Bunlara izin vermemek için Bergama köylüleri gibi başta Akkuyu halkı olmak üzere, bütün halkımız emperyalizme karşı mücadeleye katılmalıdır. Emperyalistlerin sömürülerinden kurtulmanın, kendimiz ve çocuklarımızın yaşantısını insan gibi sürdürebilmenin yolu direnişten geçmektedir. Aksi takdirde sömürü ve talan devam edecektir. Gerçek kurtuluş PP önderliğinde, halk ordusuyla birlikte savaşmaktan geçmektedir. Emperyalizme ve tüm gericiilere karşı Proletarya Partisi dün olduğu gibi bugün de mücadelesini sürdürmektedir.

Hücre dayatmasına hayır! Tutsaklar onurumuzdur, onuru çiğnetmeyeceğiz!

NÜKLEER SANTRALLERE HAYIR!

Emperyalistlerin artığını istemiyoruz!

Son günlerde Türkiye egemen sınıfları Türkiye'nin enerji "darboğazında" olduğunu söyleyerek, Akkuyu'ya nükleer santral yapacaklarını açıkladılar. Bu açıklamaları yaparken halkı aldatmak için de normalde olmayacak enerji kesintisine gittiler. Arkasından nükleer enerji ihalesinin 1999 yılı içinde gerçekleştirileceklerini söylediler, ancak bunu yapamadılar. 2000 yılına girmiş olmamıza karşın, ihale sonuçları açıklanmamıştır. Biz bunun açıklanmama nedenini bir kenara bırakarak Türkiye'nin enerji "darboğazında" olup olmadığını gerçekte böyle bir enerji ihtiyacı varsa bunun çözümü nükleer santrallerle mi çözümlenmeli sorusuna yanıt arayacağız. Bunun yanında egemen sınıfın nükleer enerjiyi dayatmasının nedenlerini ortaya koymaya çalışacağız. Bütün bunlar ortaya sürülürken, Türkiye halkı ise nükleer enerjilere olan tepkilerini göstermek için alanlara çıktılar. Yeterli olmasa da bunu da inceleyip daha nasıl mücadele ederiz sorularına yanıt olmaya çalışacağız.

Hepimizin bildiği gibi Türkiye yarı-sömürge, yarı-feodal bir ülkedir. Bunun anlamı ekonomik ve siyasal olarak emperyalizme bağımlı ve eski üretim ilişkileri toplumsal yaşamda büyük yere sahiptir. Türkiye'nin bu gerçeklerinden dolayı emperyalistler (özelde de ABD emperyalizmi) Türkiye halklarını daha fazla sömürmek için MAI, MIGA, Tahkim, Sosyal Güvenlik Yasası, mezarda emeklilik, tarımda sübvansiyonların kaldırılması isteklerini dayatmaktadır. Ayrıca ABD emperyalizmi Ortadoğu, Kafkaslar, Balkanlar ve Orta Asya'da Türkiye'yi ileri karakol olarak kullanmak

da Ulucanlar'da, Adana'da devrimci ve halktan insanları katlederek, diğer yanda ise reformist güçlere alan açılarak toplumsal tabakalar bu tür sahte "demokratik kurumları" aracılığıyla faşizmin ve emperyalizmin "Düşük Yoğunluklu Demokrasi" projesinin bir parçası haline getirilmektedir. An-

varındadır. İletim hatları ve alt yapının yenilenmesiyle Türkiye'de bu orana ulaşılabilir. Böylece TEDAŞ'ın net satışı %10-12 oranında artacaktır. Bu da nükleer santralin kurulması halinde üretilecek enerjinin üzerinde bir artış sağlamış olacaktır. Avrupa'da bir santral %70 kapasiteyle çalışırken,

Türkiye'deki santraller %55-60 kapasiteyle çalışmaktadır. Bütün bu eksiklikleri düşündüğümüzde, faşist TC devletinin nükleer enerji istemesinin açıklaması ne olabilir? DPT'nin (Devlet Planlama Teşkilatı) raporuna göre sürdürülen projelerin tamamlanması halinde Türkiye'nin enerji açığının olmayacağını, yeni projelerin ise ancak 2007 yılından sonra gündeme gelebileceğini söylemektedir.

DPT 2007 yılına kadar enerji bakanlığından yeni proje teklifi getirmemesini istiyor. Raporda ayrıca "sağlıksız görünen planlama çalışmalarının gelecekte ekonomiye ciddi bir yük getireceği anlaşılıyor. Plansızlık nedeniyle Türkiye hem üretilemeyen hem de tüketilemeyen gaz bedelini ödeme tehlikesine düşecektir", "Gelecekte bitmiş olan, ancak temin edilemeyen ya da gazı hazır olduğu halde henüz bitmemiş olan projelerle karşı karşıya kalınacak uyarısında" bulundu.

Enerji sektöründe bu tür karmaşaların yaşanmasının birinci nedeni sistemin kendisidir. Bir devlet kuruluşu enerji ihtiyacımız

(Devamı 22. sf'de)

için "yeniden yapılandırma" adı altında yeniden örgütlenmektedir. Bu projenin bir ayağı olarak askeri-politik DYSS (Düşük Yoğunluklu Savaş Stratejisi)nin, iktidar biçimi olarak da "düşük yoğunluklu demokrasi"yi hayata geçirmek istemektedir. Emperyalistler ve onların yerli uşakları açıktan açığa karşı yöntemlerle Türkiye halkları üzerinde terör estirirken, diğer yandan "insan hakları", "demokrasi", "toplumsal uzlaşma", "insanın bireysel hak ve özgürlükleri", "uluslararası hukuk" vb. sahte söylemleriyle işçi sınıfı ve emekçilerin beynini zehirleyerek onları sistem içine çekme planları yapmaktadır. Bir yan-

cak faşizmin saklanabilir bir yüzü yoktur. Bunu sözde enerji ihtiyacını çözmek için nükleer santral dayatmalarında görüyoruz, daha da göreceğiz.

Türkiye'nin şu anda enerji ihtiyacı olmadığını çeşitli verilerle ortaya koyacağız. Burjuva ve bir kısım demokrat basında yer alan açıklamalara göre Türkiye'nin şu anda enerji üretim kapasitesi 26000 MW/Saat. Azami elektrik ihtiyacı 18000 MW/Saat'tir. Verilerden gördüğümüz gibi 8000 MW/saat enerji fazlası vardır. Diğer bir açıklamaya göre 1998 yılında iletim hatları ve alt yapıdan kaynaklı kayıp oranı %21 civarındadır. Avrupa ülkelerinde bu oran %8-10 ci-